

Păzitorul Adevărului

2 **Doar Hristos**
„Ajutorul meu vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul” (Psalmii 121:2)

3 **Mântuitorul Uns**
Înțelegând cine este în realitate Domnul nostru.

4 **Doar Isus**
Privindu-L suntem schimbați după același chip al Său

8 **El a murit pentru mine**
Hristos este acum în cer, pledând pentru noi

12 **El trăiește pentru mine**
Cea mai mare minune este că Domnul a existat înainte de crucificarea Sa

16 **El mijlocește pentru mine**
Acum Hristos stă în cer pledând pentru noi

19 **Prietenul vrednic de încredere**
Acesta este un Prieten care este mai apropiat decât un frate

22 **Isus vine în curând**
Acum este timpul să ne pregătim pentru acel mare eveniment

25 **Mântuitorul nostru acum și totdeauna**
Veșnicia va aduce descoperiri tot mai bogate și mai glorioase ale lui Hristos

28 **Iubire**
O poezie de cugetat

DOAR HRISTOS

Un alt an este pe cale de a se sfârși, un alt an mai aproape de veșnicie. Dumnezeu îndurător al cerului a turnat multe binecuvântări peste noi. Adesea pentru unii, acestea pot părea a fi doar binecuvântări deghizate, totuși cu siguranță că fiecare dintre noi putem declara din toată inima: „Până aici Domnul ne-a ajutat” și „știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele acelor care-L iubesc pe Dumnezeu, al acelor care sunt chemați după scopul Său” (1 Samuel 7:12; Romani 8:28). Dumnezeuul Căruia Îi servim este cu adevărat mare. Gândindu-ne la această ocazie pentru o altă Săptămână de Rugăciune, am putea repeta și noi cuvintele inspirate ale psalmistului: „Îmi voi ridica ochii spre dealuri, de unde vine ajutorul meu. Ajutorul meu vine de la Domnul, care a creat cerurile și pământul.” (Psalmii 121:1,2). Numai Dumnezeu este Acela care dă poporului Său viață, sănătate și toată puterea – fizică, mentală și spirituală.

Rugăciunea Îl aduce pe Isus de partea noastră și dă sufletului slăbit și dezorientat o nouă putere de a birui lumea, carnea și pe diavolul. Rugăciunea abate atacurile lui Satan.¹ De aceea Săptămâna de rugăciune este atât de importantă – este un timp special de a ne aduna aproape unii de alții cu credincioșii care au aceeași credință prețioasă și să cerem Domnului puritatea și virtutea pe care El dorește atât de mult să ne-o dea doar prin Hristos, Izvorul veșnic-curgător de sănătate și binecuvântare.

Să avem de asemenea în vedere că Sabatul din 10 decembrie a fost desemnat ca zi specială de post și rugăciune și că duminică 11 decembrie se va strânge o colecție specială pentru a sprijini răspândirea adevărului prezent în noi zone ale lumii.

Domnul să ne călăuzească și să ne mângâie cu prezența Lui cu această ocazie și să ne întărească inimile în timp ce contemplăm cu rugăciune pe Autorul și Desăvârșitorul mântuirii noastre!

Frații din Conferința Generală

¹ Parabolele lui Hristos, pg. 250.

Editura Păzitorul Adevărului
str. Morii nr. 27
505200 Făgăraș, jud. Brașov
Tel. 0268-213714 Fax 0268-214111
e-mail: farulsperantei@pcnet.ro
www.sdarm.net/romania

ISSN: 1584-269x

MÂNTUITORUL UNS

Timp de peste o mie de ani, cititorii Bibliei au recunoscut că ultima parte a cărții Apocalipsei conține profeții care se aplică în primul rând sfârșitului tuturor lucrurilor, capitolului de încheiere a istoriei pământului.

Cu privire la această minunată perspectivă a spus Pavel că în veacurile ce aveau să vină, Dumnezeu avea să ne arate bogățiile uriașe ale harului Său în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. (Efeseni 2:7). Pavel a făcut de asemenea referire la sfârșitul veacului acestuia și la venirea veacului viitor ca la binecuvântata speranță. (Tit 2:11-14).

Recunoaștem că începând din 1798 trăim în ultima perioadă a istoriei pământului, la care se face referire de către Daniel ca la „timpul sfârșitului” și de către mulți alți scriitori ai Bibliei ca la „ultimele zile”. Am urmărit și așteptat să aibă loc evenimente care să indice când vom fi – nu doar în ultimele zile, nu doar în timpul sfârșitului – ci la sfârșitul timpului. Isus ne-a avertizat că evenimentele finale urmau să aibă loc într-un ceas când nu ne vom aștepta. (Matei 24:44).

Sfârșitul este aproape, venind pe furiș asupra noastră, atât de neobservat, atât de liniștit, ca pașii furișați ai hoțului noaptea pentru a-i șoca pe cei care dorm și sunt nepregătiți. Oriunde privești, sunt semne care indică foarte clar că suntem la sfârșitul timpurilor.

„Când Isus încetează să pledeze pentru om, cazurile tuturor sunt decise pentru totdeauna. Acesta este timpul socotelii cu servii Lui. Pentru acei care au neglijat pregătirea curăției și sfințenicii, care-i face potriviți să fie așteptători care să-L

întâmpine pe Domnul lor, soarele apune în întuneric și nu mai răsare din nou.”¹

În acest timp al sfârșitului, mulți nu reușesc să înțeleagă pe deplin cine este Isus.

Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” (Matei 16:13). Este trist că ucenicii au fost nevoiți să recunoască faptul că Israel nu a reușit să-L recunoască pe Mesia al său. Unii într-adevăr, când au văzut minunile Lui, L-au declarat a fi Fiul lui David. Mulțimile care fuseseră hrănite la Betsaida doriseră să-L proclame împărat al lui Israel. Mulți erau gata să-L accepte ca pe un profet, dar nu credeau în El ca Mesia.

Isus a pus o a doua întrebare, referindu-se la ucenici: „Dar cine ziceți voi că sunt Eu?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul viului Dumnezeu” (Capitolul 16:16). Adevărul pe care îl mărturisise Petru este temelia credinței credinciosului.

Numele „Isus” înseamnă Mântuitor, sau ajutor de la Iehova. Acesta este numele potrivit dat Domnului nostru. „Hristos” a fost adăugat pentru a-L identifica drept Mesia cel făgăduit. (Ioan 1:41). Cuvântul Hristos înseamnă „uns”. Profeti, preoți și împărați erau unși la instalarea lor în slujbă. Isus Hristos este Domnul Dumnezeu nostru, Mântuitorul și Prietenul. El este Înlocuitorul și Mijlocitorul nostru. El este calea, adevărul și viața veșnică. El este Mântuitorul nostru pentru totdeauna. Isus Hristos este sistemul complet al adevărului. Scriptura spune că dacă cunoaștem adevărul, acesta ne va face slobozi. Întocmai după cum Hristos Îl descoperea pe Tatăl, tot astfel poporul rămășiței lui Dumnezeu trebuie să descopere neprihănirea lui Hristos! Ce a realizat Hristos biruind în slăbiciunea cărnii, el poate realiza în trupul tuturor aceluia care cred cu adevărat în El. Puterea și slava „celuilalt înger” este o descoperire a caracterului lui Hristos în poporul Său. „Hristos Neprihănirea Noastră” este o revelație divină și BIRUINȚA asupra cărnii, legat fiind cu legăturile cărnii, limitat de natura umană. Această minunată lucrare finală este o revelare a divinității prin omenire, prin rămășița aleasă a lui Dumnezeu.

Rămâne doar puțin timp. Fie ca Dumnezeu să ne ajute tuturor să facem pregătirile necesare și să descoperim lumii taina „cine este Isus”.

Referințe

¹ *Testimonies, vol.2, pg. 187.*

DOAR ISUS

„Ei n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur”

(Matei 17:8).

Selecție din scrierile lui E. G. White

O rugăciune pentru iertare și ajutor

Tatăl nostru ceresc, venim la Tine în această dimineață așa cum suntem, în nevoie și cu totul dependenți de Tine. Ajută-ne să avem o cunoștință clară a ceea ce trebuie să fim și a caracterelor pe care trebuie să ni le formăm, pentru ca să putem fi pregătiți să ne unim cu familia cerească în cetatea Dumnezeului nostru. Te rugăm să îndepărtezi ocară care a venit asupra Ta prin neglijența aceluia care pretind a fi poporul Tău, dar care nu au umblat în sfatul Tău. Doamne, ajută-ne să înțelegem responsabilitățile noastre individuale, pentru ca Duhul Sfânt să poată lucra în inimile noastre. Te rugăm să deschizi ochii orbi, pentru ca să poată vedea; să luminezi

înțelegerea întunecată, pentru ca toți să poată înțelege că este nevoie de o reconverție, că inimile trebuie să se zdrobească înaintea lui Dumnezeu. Dă-ne inimi de pocăință, inimi de umilință. O, Tatăl meu, cum putem proclama bunătatea Ta și îndurarea Ta și iubirea Ta, dacă nu le cultivăm în propriile noastre inimi și nu le descoperim în propriile noastre experiențe. Știi cum ai prezentat această chestiune

servei Tale. Știi ce dezonoare a fost pentru Tine deoarece poporul Tău nu a reușit să ajungă la o cunoștință a adevărului așa cum este acesta în Isus și să asculte de poruncile Tale.

Nu lăsa ca mânia Ta să vină asupra poporului Tău în timp ce acesta este în păcatele sale, neconvertit și nemântuit. Aici sunt predicatorii Tăi, a căror lucrare este de a proclama adevărul Bibliei. Te rog ca

ei să poată avea o înțelegere clară a responsabilităților care zac asupra lor ca păzitori și păstori ai turmei Tale. Pune asupra lor povara pe care ar trebui s-o poarte pentru acei care sunt din adevăr. Lasă-i să-și înțeleagă slăbiciunea și fie ca sfințirea Duhului să vină asupra lor. Fie ca să aibă loc o curățire a caracterului și o sfășiere a inimii înaintea lui Dumnezeu. Tu poți să le arăți că atâta timp cât cultivă propriile lor dispoziții și temperamente, Tu nu poți lucra prin ei prin Duhul Sfânt, deoarece ei ar deveni înălțați. Tu poți să le arăți că este de făcut o lucrare în propriile lor inimi.

Aici sunt acei care poartă responsabilități în instituțiile noastre. Tu ai arătat că ești nemulțumit de lucrarea lor. În procedurile lor ei n-au dat un exemplu drept lumii. Ei nu și-au dat seama că oamenii căutau să vadă dacă ei erau sfințiți prin adevăr.

O, iartă fărădelegile și păcatele noastre! Arată-ne unde am lăsat de dorit. Lasă Duhul Tău cel Sfânt să coboare asupra noastră. Lumea pierde în păcat și noi Te rugăm să pui povara asupra noastră la această adunare. Dorim să fim umpluți

de Duhul Tău Sfânt. Dorim să stăm acolo unde Tu ni Te poți descoperi. Ia împietrirea inimii noastre și dă-ne inimi înmuiate. Te rog, pentru numele lui Hristos, să dai înțelegere, să dai cunoștință spirituală, să dai inimi sensibile, pentru ca toți să poată vedea că este vremea să-I deschidă lui Isus ușa inimii. Tu ai spus că ai auzit multe cuvinte de plângere și găsiere de greșeli și murmurare, un frate împotriva altuia și un prieten împotriva altuia. Tu ai auzit aceste cuvinte și ele sunt scrise în cartea Ta. Ei au stat ca o piedică înaintea carului mântuirii, împiedicându-i înaintarea. Convertește poporul Tău în această zi a pregătirii Tale, pentru ca să nu vină timpul când ei vor spune: „Secerișul a trecut, vara s-a terminat și noi nu suntem mântuiți.” (Ieremia 8:20).

Tu ai deschis aceste lucruri înaintea mea și numai Tu poți pregăti mințile și inimile să audă solia că dacă acei care și-au părăsit dragostea dintâi nu se vor întoarce să recunoască lucrarea care trebuie făcută în inimile lor individual, Tu vei veni repede și vei îndepărta sfeșnicul din locul său. Deschide ochii poporului Tău, pentru ca acesta să-și poată vedea deficiențele. Nu dorim ca cineva să fie despărțit de lucrare. Nu dorim ca cineva să piară. Te rugăm să miști inimile cu influența înviitoare a Duhului Tău, pentru ca să poată fi o schimbare în această adunare așa cum n-a mai fost până acum. O, schimbarea trebuie să vină, dacă Duhul lui Dumnezeu va lua în stăpânire inimile! O, Tatăl meu, să se încheie această adunare și noi să mergem înapoi la casele noastre cu aceleași inimi tari? Trebuie să fim reconvertiți, sfințiți și făcuți în stare să purtăm solia Domnului. Curățiți vasul, pentru ca solia care va fi dată să nu aibă un asemenea gust încât acei cărora le este dată să nu aibă dorința să se împărtășească din ea. Lasă îndurarea Ta topitoare să vină peste noi. Lucrează în mijlocul nostru cu puterea Ta și cu iubirea

Ta și cu maiestatea și slava Ta. Dă de rușine nepăsarea acelor care nu au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celui puternic. Respinge norul de întuneric și necredință. Lasă ca Duhul Sfânt să vină în inimile noastre și să doboare orice barieră. Tu Împărate al slavei, privește asupra poporului Tău în aceste scene de încheiere a istoriei acestui pământ. Pare ca și când nimic nu i-ar putea determina pe mulți dintre ei să înțeleagă că sunt în pragul zilei lui Dumnezeu, că judecățile Sale sunt în țară.

Ascultă cererea noastră! Răspunde cererii noastre! Descopere-Te nouă! Fă-ne să privim slava Ta și să fim schimbați după chipul Tău. Însetăm după apele Libanului și flămânzim după pâinea vieții. Te rugăm să ne sfărâmi inimile astăzi. Te rugăm să ne ajuți să dăm la o parte gândurile păcătoase, discreditarea celorlalți, și să-L căutăm pe Domnul câtă vreme se poate găsi. Tată, dărâmă barierele, ca să se facă mărturisiri, de la inimă la inimă, de la frate la frate. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni și numele Tău binecuvântat să primească toată slava. Amin.¹

Rugăciunea lui Ilie pentru ploaie

Ilie a spus: „Câtă vreme veți mai oscila între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L: dar dacă este Baal, mergeți după el” (1 Regi 18:21). După nimicirea profetilor lui Baal, Ilie i-a spus lui Ahab: „Scoală-te, mănâncă și bea; căci se aude o ploaie mare” (versetul 41). După plecarea împăratului, Ilie s-a dus pe vârful muntelui Carmel; „și s-a aruncat la pământ și și-a pus capul între genunchi” (versetul 42). Când îi poruncise lui Ahab să se scoale și să mănânce și să bea, avea el vreo dovadă că urma să vină ploaia? A văzut el norii pe cer? A văzut el ploaia sau a auzit tunetele? Nu, el a rostit aceste cuvinte deoarece Duhul Domnului i-a mișcat gândirea și l-a condus să creadă că rugăciunea lui avea să fie ascultată. El făcuse tot ce era posibil pentru

a-și manifesta credința, și acum a început să se roage pentru revărsarea ploii abundente.

El „a zis servului său: Mergi și uită-te spre mare. Și acesta s-a dus și s-a uitat și a zis: Nu se vede nimic. Și el i-a zis: Du-te iarăși, de șapte ori (versetul 43). Servul se uita în timp ce Ilie se ruga. De șase ori s-a întors zicând: Nu este nimic, nici un nor, nici un semn de ploaie. Dar profetul nu a renunțat descurajat. El continua să-și revizuiască viața, să vadă unde a dat greș în a-L onora pe Dumnezeu, el și-a mărturisit păcatele și a continuat astfel să-și întristeze sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce aștepta un semn că rugăciunea lui era ascultată. **În timp ce își cerceta inima, el părea să fie tot mai mic, atât în propria lui estimare cât și înaintea lui Dumnezeu. I se părea că el nu era nimic și că Dumnezeu era totul; și când a ajuns la punctul de a renunța la eu, în timp ce se prindea de Mântuitorul ca singura lui tărie și neprihănire, a venit răspunsul.** Servul a venit și a spus: „Iată, se ridică un nor mic din mare, asemenea mâinii unui om.” (versetul 44).²

Secretul puterii bisericii timpurii

Despre ucenici, după schimbarea la față a lui Hristos este scris că la încheierea acelei scene minunate „n-au văzut pe nimeni, decât doar pe Isus” (Matei 17:8). **„Doar pe Isus” – în aceste cuvinte este conținut secretul vieții și puterii care a marcat istoria bisericii timpurii.** Când ucenicii au auzit pentru prima dată cuvintele lui Hristos, ei simțeau nevoia lor de El. Ei L-au căutat, L-au găsit și L-au urmat. Ei au fost cu El în Templu, la masă, la poalele muntelui și pe câmp. Ei erau ca elevii cu un învățător, primind zilnic de la El lecțiile adevărului veșnic. După înălțarea Mântuitorului, sentimentul prezenței divine, plină de iubire și lumină, era încă cu ei. Era o prezență personală.³

Chemarea timpului prezent

În vastul Său plan Dumnezeu a cuprins întreaga omenire. El cheamă bărbați și femei care să-și împlinească menirea de agenți aleși să aducă la îndeplinire scopurile Sale. Hristos înrolează în serviciul Său pe toți acei care acceptă să stea sub autoritatea Lui, pe toți acei care vor să poarte jugul Său și să accepte condițiile care unesc umanul cu divinul. Acei care fac acest lucru sunt modelați prin influența, care, prin harul lui Hristos, unește inimă cu inimă și minte cu minte într-un întreg.

Am fost chemați la existență deoarece era nevoie de noi. Cât de trist este gândul că dacă stăm de partea greșită, în rândurile vrăjmașului, suntem pierduți pentru planul creării noastre. Noi Îl dezamăgim pe Mântuitorul nostru; puterile pe care El le-a destinat pentru serviciul Său sunt folosite pentru a se împotrivi harului Său și iubirii Sale fără pereche. Dumnezeu L-a dat pe Unicul Său Fiu ca omul să poată fi restaurat la unitate cu El.⁴

Voi indicați la acest pretins creștin și la celălalt, zicând: Nu avem încredere în ei. Dacă viețile lor sunt exemple de creștinism, nu dorim așa ceva. Nu priviți la cei care sunt în jurul vostru. În loc de aceasta priviți la singurul model desăvârșit, omul Isus Hristos. Privindu-L pe El veți fi schimbați după același chip.

Nu veți încerca să le arătați acelora cu care veniți în legătură calea mai bună, chiar calea ce conduce la cetatea al cărei ziditor este Dumnezeu? Dacă umblați în umilință cu Dumnezeu, Duhul Sfânt va fi eficiența voastră. Când lăsați să strălucească lumina voastră în fapte bune, acei cu care vă asociați vor vedea lumină în lumina voastră. Nu lăsați ca lumina voastră să se întunece; fiindcă acest lucru este periculos nu doar pentru propriul vostru suflet, ci și pentru sufletele altora. Păstrați-vă lumina arzând cu putere. Fiți veseli, plini de speranță și statornici. Strângeți har și putere, devenind zilnic mai încrezători și plini de speranță.

Vegheați, rugați-vă și lucrați, ca nu cumva ziua Domnului să vină peste voi ca un hoț noaptea.⁵

Nu există nici un motiv pentru ca noi să ne ațintim privirile asupra rătăcirii, să fim întristați și să ne plângem și să pierdem timp și ocazii prețioase plângându-ne de greșelile altora... Nu ar fi mai plăcut lui Dumnezeu să adoptăm o perspectivă imparțială și să vedem câte suflete Îi servesc lui Dumnezeu și se împotrivesc ispitei, onorându-L cu talanții lor de mijloace și putere intelectuală? Nu ar fi mai bine să ne gândim la puterea minunată și făcătoare de minuni a lui Dumnezeu în transformarea sărmanilor păcătoși degradați, care au fost plini de întinare morală și care devin transformați într-o așa măsură, încât au caractere asemenea lui Hristos?...

Să ne abatem ochii de la privirea nedesăvârșirilor acelora care sunt în biserică, dar care nu au asemănarea cu Hristos. Nu vom fi considerați responsabili pentru faptul că acei care fac o înaltă mărturisire nu posedă virtuțile corespunzătoare. Să-I mulțumim lui Dumnezeu că este privilegiul nostru să ne abatem privirile de la acești creștini cu deficiențe și să privim la acei care sunt cu adevărat devotați, care sunt împlinitori ai Cuvântului și care poartă în viață și caracter chipul celui Divin. Și mai presus de toate lucrurile, să-I mulțumim lui Dumnezeu că este privilegiul nostru să privim la Hristos, Modelul desăvârșit.⁶

O altă rugăciune serioasă

Tată ceresc, Tu ai spus: „Cereți și veți primi, căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” Tată ceresc, avem nevoie de Duhul Tău cel Sfânt. Nu vrem să lucrăm noi înșine, ci numai în unitate cu Dumnezeu. Vrem să fim într-o poziție unde Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va fi asupra noastră cu puterea Sa revigoratoare și

sfințitoare. Descopere-Te nouă chiar în această dimineață! Îndepărtează orice ceață și orice nor de întunecime; Venim la Tine, Mântuitorul nostru plin de compasiune și Te rugăm, pentru numele lui Hristos – pentru Fiul Tău, Tatăl meu, să-Ți manifesti puterea față de poporul Tău de aici. Avem nevoie de înțelepciune; dorim neprihănirea; dorim adevărul; dorim ca Duhul Sfânt să fie cu noi.

Tu ai pus înaintea noastră o mare lucrare care trebuie dusă înainte pentru acei care sunt în adevăr și pentru acei care nu cunosc credința noastră; și o, Doamne, după cum Tu ai dat fiecărui om lucrarea sa, Te rugăm ca Duhul Sfânt să poată impresiona mintea omenească cu privire la povara de lucrare care va zăcea asupra fiecărui suflet individual, conform cu ceea ce ai rânduit Tu. Dorim să fim încercați; dorim să fim sfințiți pe deplin; dorim să fim făcuți potriviți pentru lucrare; și aici, chiar în această sesiune a Conferinței, dorim să vedem o descoperire a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Dorim lumină, Doamne – Tu ești Lumina. Dorim adevărul, Doamne – Tu ești Adevărul. Dorim calea cea dreaptă – Tu ești Calea.

Doamne, Te rugăm să putem fi cu toții suficient de înțelepți încât să înțelegem că trebuie ca în mod individual să ne deschidem inima lui Isus Hristos, pentru ca prin Duhul Sfânt, El să poată veni să ne remodeleze după chipul divin. O, Tatăl meu, Tatăl meu! Topește și supune inimile noastre. Dorim în această dimineață să ne predăm cu totul Ție; dorim în această dimineață să ne predăm Ție pe deplin; dorim să renunțăm la voința noastră, la calea noastră, la umblarea noastră care nu a fost în armonie cu calea și voia lui Dumnezeu; dorim să acceptăm calea Domnului, voia Domnului, sfatul Domnului. Vino, o, vino în mijlocul nostru în această dimineață și mișcă-ne inimile, la tânăr și bătrân. Într-un mod deosebit mișcă inimile acelora care mânuiesc adevărurile evanghelice, ca toți să poată fi iluminați de razele strălucitoare

pe care le îngădui să strălucească asupra Cuvântului Tău, pentru ca învățătura Ta să poată veni la înțelegerea omenească cu puterea și Duhul viului Dumnezeu.

Recunoaștem înaintea Ta că nu am onorat numele Tău așa cum ar fi trebuit. Recunoaștem înaintea Ta că trebuie să ne zdrobim inimile. Dorim să fim reconvertiți chiar acum; dorim chiar acum să înțelegem ce este Hristos pentru noi și ce suntem și putem fi noi pentru El ca și colaboratori ai Săi – „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9).

O, Tatăl meu, fie ca oricărui suflet care este în confuzie, oricărui suflet care nu poate înțelege și vedea calea să i se prezinte aceasta înaintea lui atât de clar încât ceața să fie îndepărtată și norul să treacă, iar Soarele neprihănirii să strălucească în camerele minții și în templul sufletului. Spală-ne, Doamne, și vom fi curați. Lasă ca îndurarea topitoare de la Tine să vină în fiecare inimă și atunci, când ne dăm seama de îndurarea topitoare a Mântuitorului iubitor și plin de compasiune, inimile noastre, unite încă o dată, vor bate la unison și toți vom sta umăr la umăr pentru a duce înainte această mare lucrare.

Nu ne putem permite să fim indiferenți, Doamne, nu ne putem permite să lucrăm unii contra altora. Trebuie să ne încredem în Tine; și Te rugăm, în această dimineață, să lași Duhul Sfânt să coboare asupra noastră. Suntem gata să primim Mângâietorul; deschidem ușa inimii și Îl invităm pe Mântuitorul să vină înăuntru. Te iubim, scump Mântuitor; Tu știi că Te iubim. Vedem în Tine farmecul fără pereche și dorim ca fiecare suflet să privească în mod

constant la Tine – Tu ești Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre.

Vino, Doamne Isuse, vino și ia-ne așa cum suntem și pune asupra noastră haina neprihănirii Tale. Ia păcatele noastre. Mântuitorul nostru, Tu ai venit pe pământ pentru a face aceasta. Ne căim de ce am făcut rău; ne pare rău pentru fiecare îndepărtare de Tine; și Te rugăm să ne ierți păcatele, pentru ca să putem arăta lumii că avem un Mântuitor care este în stare să ne ia păcatele și să ne atribuie neprihănirea Sa.

Doamne, Te acceptăm acum; Te primim acum; credem în Tine acum; și Te rugăm să lași Duhul Tău cel Sfânt să coboare asupra noastră chiar acum. Te rugăm să treci chiar acum prin această casă; și fie ca îngerii care Te însoțesc să meargă la fiecare loc, la fiecare inimă; și fie ca fiecare persoană să aibă o înțelegere a ceea ce am „eu” de făcut. Fie ca nimeni să nu privească la om, ci la Hristos – la Acela care a murit să ne mântuiască. Suntem mântuiți prin Tine, Doamne; privim la Tine, Doamne. O, lasă ca puterea Ta să vină asupra noastră, să ne spună că păcatele noastre sunt iertate. Tu ai făgăduit „vă voi da o inimă nouă”. Dorim ca inimile noastre să fie reînnoite, Doamne; tânjim după aceasta.

Binecuvântează pe frații noștri din lucrare. Binecuvântează-i pe toți acei care lucrează în instituțiile noastre. Nu dorim ca să distrugi aceste instituții; nu dorim să fie ștersă influența lor. Dorim ca Tu să iei totul ce este rău în inima, în viața și în caracterul fiecărui lucrător, așa încât Tu să poți folosi fiecare instituție sădită de Tine spre slava numelui Tău. Avem nevoie de fiecare dintre ele.

O, Mântuitorul meu, Tu ai arătat compasiune față de noi toți și Te rugăm din nou să ne dai o parte bogată din mila Ta, din plinătatea, compasiunea și iubirea Ta veșnică. Vino, Doamne Isuse, și fă-ne părtași ai naturii Tale divine, pentru ca să biruim stricăciunea care este în lume prin poftă. O, fie ca Duhul lui Hristos și iubirea lui Dumnezeu să mângâie fiecare inimă în această dimineață!

Alungă întunericul, respinge puterile înșelătoare ale vrăjmașului și lasă ca glasul și Duhul Tău, precum și iubirea Ta să vină în sufletele noastre, pentru ca să putem șede împreună în locurile cerești cu Isus Hristos; și numelui Tău să îi fie dată toată slava. Amin.⁷

Referințe

¹ Buletinul Conferinței Generale, 2 aprilie 1903

² The Review and Herald, 26 mai 1891

(sublinierea autorului)

³ Istoria faptelor apostolilor, pg.54 (sublinierea autorului)

⁴ The Signs of the Times, 22 aprilie 1903

⁵ The Youth's Instructor, 21 august 1902

⁶ Înalta noastră chemare, pg. 248, engl.

⁷ Buletinul Conferinței Generale, 2 aprilie 1903

EL A MURIT PENTRU MINE

„Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”.

(2 Corinteni 5:15)

F. Devai

Cine este Hristos?

„Prin cuvântul Domnului au fost făcute cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Tot pământul să se teamă de Domnul; toți locuitorii pământului să stea în teamă de El. Căci El a vorbit și s-a făcut; a poruncit și a luat ființă! (Psalmii 33:6,8,9). Prin simplă vorbire, Cel Atotputernic a modelat universul. Când glasul Său maiestuos a răsunat cu putere creatoare, acel cuvânt vorbit a chemat viața la existență – o întregă împărăție de plante, pești, păsări și animale. Și ființa umană a fost făcută într-un mod mai personal – din țărâna pământului. Astfel, „în șase zile Domnul a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ea” (Exodul 20:11).

„La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El a fost la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, nu a fost făcut fără El. În El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:1-4).

Astfel, Dumnezeu Tatăl „a creat toate lucrurile prin Isus Hristos” (Efeseni 3:9), care mai târziu a venit pe această planetă ca om când „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, (și noi am privit slava Lui, ca slava singurului născut din Tatăl,) plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14).

Ce sunt ființele omenești?

„Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27).

„Dumnezeu pretinde fiecare suflet ca proprietate a Sa – al Său prin creațiune și încă o dată al Său ca fiind cumpărat prin sângele scump al lui Hristos. Toți au fost creați după chipul Său.”¹

„Voi sunteți proprietatea lui Hristos atât prin creațiune cât și prin răscumpărare.”²

„Noi suntem în mod individual proprietatea lui Hristos, cumpărată de El.”³

De ce a trebuit să moară Hristos când a venit în corp omenesc?

Ar trebui să ne amintim că Isus Hristos nu era o făptură creată; El era Creatorul Însuși îmbrăcat în corp omenesc. De fapt, El a declarat: „Eu sunt învierea și viața” (Ioan 11:25). În Hristos este viața, originală, neîmprumutată, nederivată. „Cine are pe Fiul are viața” (1 Ioan 5:12).⁴ Atunci de ce ar

alege El Însuși să moară? Atunci când prima ființă umană a fost creată după chipul lui Dumnezeu, „Domnul Dumnezeu a poruncit omului zicând: ‚Poți să mănânci după plac din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci: căci în ziua când vei mânca din el vei muri negreșit.‘” „Și când femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și că era plăcut de privit și de dorit să deschidă mintea cuiva, ea a luat din rodul său și a mâncat și a dat de asemenea și soțului ei, care era lângă ea; și el a mâncat” (Geneza 2:16,17; 3:6).

„Când omul a păcătuit, tot cerul a fost umplut de durere; căci prin cedarea la ispită, omul a devenit vrăjmașul lui Dumnezeu, părtaș de natură satanică. Chipul lui Dumnezeu, după care fusese creat a fost pângărit și denaturat. Caracterul omului nu mai era în armonie cu caracterul lui Dumnezeu; căci prin păcat omul a devenit firesc și inima firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, nu este supusă legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Îngerii nu puteau vedea nici o cale de scăpare pentru păcătos. Ei și-au încetat cântările de laudă și în toate curțile cerești era jale pentru ruina provocată de păcat. În disarmonie cu natura lui Dumnezeu, nesupuși cerințelor legii Sale, înaintea neamului omenesc nu era nimic decât nimicirea. Întrucât legea divină este la fel de neschimbătoare ca și caracterul lui Dumnezeu, nu putea exista speranță pentru om decât dacă s-ar fi putut găsi vreo cale prin care păcatul său ar fi putut fi iertat, natura sa reînnoită și spiritul său restaurat pentru a reflecta chipul lui Dumnezeu.”⁵

Totuși, din zilele veșniciei trecute, înainte chiar ca neamul omenesc să fi fost măcar creat, fusese făcut un plan minunat pentru cazul în care el ar fi căzut.

„Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc și Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au făcut planul de mântuire. Pentru a aduce pe deplin la îndeplinire acest plan, s-a hotărât ca Hristos, Fiul unic născut al lui Dumnezeu să Se dea pe Sine ca jertfă pentru păcat. Cum poate fi măsurată adâncimea acestei iubiri?”⁶

Domnul a declarat: „Scapă-l să nu se coboare în groapă: Am găsit o răscumpărare” (Iov 33:24). „În vremea când noi eram încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. Cu greu s-ar găsi cineva să moară pentru un om drept; totuși, poate pentru un om bun s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Cu mult mai mult atunci, fiind îndreptății prin sângele Său, vom fi salvați de mânie prin El” (Romani 5:6-9). Acest nobil gest de iubire curată și jertfitoare de sine era un act de bunăvoie, după cum a declarat Isus: „Îmi dau viața ca să o iau iarăși. Nimeni nu o ia de la Mine, ci Eu Mi-o dau. Am putere să-Mi dau viața și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10:17,18).

Moartea să devină viață

Aproape de încheierea vieții lui Isus ca Fiu al omului pe pământ, anumiți greci au venit să se închine la sărbătoarea iudaică cu dorința expresă de a-L vedea. Când a auzit aceasta, Domnul a făcut o afirmație profundă cu privire la moartea Lui ce se apropia și la adâncă ei semnificație: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă bobul de grâu nu cade pe pământ și nu moare, rămâne singur: dar dacă moare, aduce multă roadă. Acela care-și iubește viața o va pierde; și acela care-și urăște viața în această lume o va păstra spre viață veșnică” (Ioan 12:24,25). El a făcut de asemenea un comentariu important: „Și Eu, când voi fi înălțat de la pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. El a spus acestea, indicând cu ce fel de moarte avea să moară” (versetele 32,33). Moartea lui Hristos pe crucea de pe Calvar are o putere atrăgătoare; ea atinge inima păcătosului cu înțelegerea a cât de vastă este iubirea născută din cer.

„Prin aruncarea seminței în pământ, Hristos reprezintă sacrificiul Său pentru răscumpărarea noastră. ‚Dacă bobul de grâu nu cade pe pământ și să moară,‘ spune El, ‚rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă’ (Ioan 12:24). Astfel moartea lui Hristos va rezulta în roade pentru împărăția

lui Dumnezeu. Conform cu legea împărăției vegetale, viața avea să fie rezultatul morții Sale.

Și toți acei care doresc să aducă roadă ca lucrători împreună cu Hristos trebuie mai întâi să cadă la pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoii lumii. Iubirea de sine și interesul pentru sine trebuie să moară. Dar legea jertfirii de sine este legea conservării de sine. Sămânța îngropată în pământ aduce roadă și aceasta este semănată la rândul ei. Astfel secerișul este înmulțit. Gospodarul își păstrează grâul aruncându-l. Tot astfel în viața omenească a da înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața care este dată cu generozitate în serviciul lui Dumnezeu și al omului. Acei care pentru Hristos își jertfesc viața în această lume, o vor păstra în viață veșnică.”⁷

„Și când voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage pe toți oamenii la Mine. El a spus aceasta, indicând cu ce moarte avea să moară” (Ioan 12:32,33). Aceasta este criza lumii. Dacă devin ispășire pentru păcatele oamenilor, lumea va fi luminată. Stăpânirea lui Satan asupra sufletelor oamenilor va fi sfărâmată. Imaginea denaturată a lui Dumnezeu va fi restaurată în omenire și o familie de sfinți credincioși va moșteni în cele din urmă căminul ceresc. Acesta este rezultatul morții lui Hristos. Mântuitorul este cufundat în contemplarea scenei de triumf dinaintea Sa. El vede crucea, crucea crudă și rușinoasă cu toate grozăviile care o însoțeau, strălucind de slavă.

Dar lucrarea răscumpărării omenești nu este singura realizare a crucii. Iubirea lui Dumnezeu este manifestată înaintea universului. Prințul acestei lumi este aruncat afară. Înviniurile pe care Satan le-a adus împotriva lui Dumnezeu sunt respinse. Ocară pe care el a aruncat-o asupra cerului este îndepărtată pentru totdeauna. Îngerii, la fel ca și oamenii sunt atrași la Mântuitorul. „După ce voi fi înălțat de pe pământ,‘ spunea El, ‚voi atrage la Mine pe toți oamenii.”⁸

„ ‚Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Singurul Său Fiu ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică’ (Ioan 3:16). Calvarul este

prețul pe care cerul l-a pus asupra sufletului omenească. Dumnezeu L-a dat pe Isus, cel mai bogat dar al Cerului, să plătească prețul de răscumpărare pentru familia omenească. Dacă ar putea fi dat la o parte vălul și am putea privi la veșnicie, am vedea ceea ce ne-ar schimba păreriile și acțiunile noastre. Am vedea slava lui Isus Hristos, care este în locul înalt și sfânt, înconjurat de heruvimi și serafimi, de îngeri și stăpâniri care așteaptă să împlinească porunca Lui. Am vedea că nu există nici o ființă cerească indiferentă față de bucuriile și durerile cuiva din familia umană.”⁹

Pentru cine a murit Isus de fapt?

„El a murit pentru toți” (2 Corinteni 5:15).

„Să ne amintim că Isus ne cunoaște în mod individual și Se îngrijește pentru fiecare ca și când nu ar mai fi nici un alt suflet pe fața pământului. El este atins de simțământul neputințelor noastre. El cunoaște nevoile fiecăreia dintre creaturile Sale și citește durerea ascunsă și negrăită a fiecărei inimi. Dacă unul dintre micuții pentru care a murit El este rănit, El vede aceasta; căci El este familiarizat cu tot ce este greșit înțeles și reprezentat de către om.

Hristos a cântărit fiecare întristare omenească, fiecare durere omenească. El poartă povara jugului pentru fiecare suflet care se prinde în jug împreună cu El. El cunoaște durerile pe care le simțim în adâncul ființei noastre și pe care nu le putem exprima. Dacă nici o inimă omenească nu este mișcată de compasiune pentru noi, nu trebuie să simțim că suntem lipsiți de înțelegere. Hristos știe și El zice: ‚Priviște la Mine și trăiește.’

Toată înțelegerea părintească care s-a transmis dintr-o generație la alta prin canalul inimilor omenești, toate izvoarele de duioșie care s-au deschis în sufletele oamenilor sunt ca un mic pârâiaș față de oceanul nemărginit, atunci când este comparată cu iubirea infinită și nepuizabilă a lui Dumnezeu. Limba nu poate să rostească aceasta; condeiul nu poate s-o descrie. Puteți studia acea iubire timp de

veacuri, totuși nu puteți niciodată înțelege lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu în a-L da pe Fiul Său să moară pentru lume. Nici chiar veșnicia nu poate s-o descopere pe deplin.”¹⁰

Ce înseamnă aceasta pentru noi?

„Toate lucrurile sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; să mărturisim că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală fărădelegile și ne-a încredințat nouă cuvântul împăcării” (2 Corinteni 5:18,19).

Relația între Dumnezeu și fiecare suflet este la fel de distinctă și deplină ca și când n-ar mai exista alt suflet pe pământ căruia să-i acorde atenția plină de grijă, nici un alt suflet pentru care să-L fi dat El pe iubitul Său Fiu.”¹¹

„Hristos este afectat când cel mai slab urmaș al Său este afectat. Compasiunea lui Hristos este de așa natură încât El nu poate fi un spectator indiferent al suferințelor copiilor Săi. Nu există nici un oftat, nu este simțită nici o suferință, nici o durere nu străpunge sufletul, fără a face inima Tatălui să vibreze.”¹²

„Sunt atât de mulți care, când trec prin necazuri,... uită de invitațiile pe care Dumnezeu le-a dat din abundență și încep să caute și să plănuiască pentru ajutor omenească. Ei merg la ființe omenești pentru ajutor și acesta este modul în care experiența lor devine slabă și confuză. În toate încercările noastre suntem îndrumați să-L căutăm pe Domnul cu cea mai mare seriozitate, amintindu-ne că suntem proprietatea Sa, copiii Săi prin adopție. Nici o ființă omenească nu poate înțelege necesitățile noastre așa ca Hristos. Vom primi ajutor dacă îl cerem cu credință. Suntem ai Săi prin creațiune și prin răscumpărare. Suntem legați de Sursa a toată puterea și tăria prin corzile iubirii divine. Dacă dorim să depindem de Dumnezeu, cerându-I ceea ce avem nevoie, așa cum un copil mic îi cere tatălui său ceea ce dorește, vom obține o experiență bogată. Vom învăța că Dumnezeu este sursa a toată puterea și tăria.”¹³

„Puneți nevoile, bucuriile, durerile, grijile și temerile voastre înaintea lui Dumnezeu. Nu-L puteți împovăra; nu-L puteți istovi. Acela care numără perii capului vostru nu este indiferent față de nevoile copiilor Săi. ‚Domnul este foarte milostiv și îndurător’ (Iacov 5:11). Inima Sa plină de iubire este atinsă de durerile noastre și chiar de exprimarea lor de către noi. Duceți la El tot ce nedumerește mintea. Nimic nu este prea mare pentru ca El să-l poarte, deoarece El ține lumile, El conduce toate treburile universului. Nimic din ce are vreo legătură cu pacea noastră nu este prea mic pentru a fi observat de El. Nu există nici un capitol în experiența noastră prea întunecat pentru ca El să-l citească; nu este nici o nedumerire prea dificilă pentru ca El s-o descurece. Nici o calamitate nu poate veni asupra celui mai mic dintre copiii Săi, nici o teamă nu poate chinui sufletul, nici o bucurie nu-l poate înveseli, nici o rugăciune sinceră nu poate porni de pe buze, pe care Tatăl nostru cere să nu le observe sau care să nu-L intereseze imediat.”¹⁴

Cum ar trebui să afecteze moartea lui Isus viața noastră?

„El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască de acum înainte pentru ei înșiși, ci pentru Acela care a murit pentru ei” (2 Corinteni 5:15).

„Viața cheltuită pentru „cu” este asemenea bobului de grâu care este mâncat. El dispare, dar nu este nici o creștere. Un om poate strânge pentru sine tot ce poate; el poate trăi și gândi și planifica pentru eu; dar viața lui trece și el nu are nimic. Legea slujirii de sine este legea autodistrugerii.

„ ‚Dacă-Mi slujește cineva,’ a spus Isus, ‚să vină după Mine și unde sunt Eu, acolo va fi și servul Meu: dacă cineva Îmi servește, pe acela Tatăl Meu îl va onora’ (Ioan 12:26). Toți acei care au purtat cu Isus crucea de jertfă vor împărtași cu El slava Sa. A fost bucuria lui Hristos în umilința și durerea Sa că ucenicii Săi aveau să fie glorificați împreună cu El. Ei sunt rodul

jertfei Sale de Sine. Lucrarea în ei a propriului Său caracter și spirit este răsplata Sa și va fi bucuria Sa în toată veșnicia. Această bucurie ei o împărtășesc cu El când rodul muncii și sacrificiului lor este văzut în alte inimi și vieți. Ei sunt împreună lucrători cu Hristos și Tatăl îi va onora așa cum Îl onorează pe Fiul Său.”¹⁵

Ce este chiar mai semnificativ cu privire la moartea lui Isus?

„A înviat” (2 Corinteni 5:15).

„Dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5:10).

Gândiți-vă la această scenă!

„Crucea de la Calvar apelează cu putere, oferind un motiv pentru care ar trebui să-L iubim pe Hristos acum, și pentru care ar trebui să-L considerăm pe El ca fiind primul, ultimul și cel mai bun din toate. Ar trebui să ne ocupăm locul potrivit nouă în pocăință umilă la piciorul crucii. Putem învăța lecțiile de umilință și blândețe mergând la Muntele Calvarului și, privind la cruce, Îl vedem pe Mântuitorul nostru în agonie, pe Fiul lui Dumnezeu murind, cel drept pentru cel nedrept. Priviți-L pe Acela care ar fi putut convoca legiuni de îngeri în ajutorul Său cu un singur cuvânt, fiind supus batjocurii, derâderii, ocării și urii. El Se dă ca sacrificiu pentru păcat. Când a fost batjocorit, El n-a amenințat; când a fost acuzat pe nedrept, El nu Și-a deschis gura. El Se roagă pe cruce pentru omorătorii Săi. El moare pentru ei. El plătește un preț infinit pentru fiecare dintre ei. El nu dorește să piardă pe nici unul dintre acei pe care i-a cumpărat cu un preț atât de mare. El Se dă să fie lovit și biciuit fără nici un murmur. Și această victimă care nu se plânge este Fiul lui Dumnezeu. Tronul Său este din veșnicie și împărăția Sa nu va avea sfârșit.

Veniți voi cei care vă căutați plăcerile proprii în bucurii interzise și îngăduințe

păcătoase, voi care vă îndepărtați de Hristos. Priviți, o, priviți la crucea de la Calvar; priviți victima împărătească suferind pentru voi și fiți înțelepți câtă vreme aveți ocazia, și căutați acum izvorul vieții și al adevăratei fericiri. Veniți voi cei care vă plângeți și murmurați din pricina micilor inconveniențe și ale celor câteva încercări pe care le aveți de suportat în viața aceasta. Priviți la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre. El Își părăsește tronul împărătesc, poziția Lui de comandă și dă la o parte veșmântul Său regesc și Își îmbracă divinitatea cu omenescul. Pentru noi El S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui noi să putem fi îmbogățiți.

„Fiul lui Dumnezeu a fost respins și disprețuit pentru noi. Puteți voi, având în vedere crucea și privind cu ochiul credinței suferințele lui Hristos să vă mai istorisiți povestea voastră de suferință și încercările voastre? Puteți voi nutri răzbunare pe vrăjmașii voștri în inima voastră când rugăciunea lui Hristos vine de pe buzele Sale palide și tremurânde pentru batjocoritorii Săi, pentru omorătorii Săi – Tată, iartă-i căci nu știu ce fac?” (Luca 23:34).

Ne stă înaintea o lucrare de a supune mândria și vanitatea care caută un loc în inimile noastre și prin pocăință și credință să ajungem într-o legătură familiară și sfântă cu Isus Hristos. Nu trebuie să ne dăm înapoi din fața adâncimilor umilinței la care S-a supus Fiul lui Dumnezeu pentru a ne ridica din degradarea și captivitatea păcatului la un loc la dreapta Sa. Trebuie să tăgăduim eul și să luptăm în continuu împotriva mândriei. Trebuie să ascundem eul în Isus Hristos și să facem ca în conversația și caracterul nostru să apară ca Cel cu totul vrednic de iubit, cel mai mare între zece mii. Viețile noastre și comportamentul nostru vor mărturisi cât de mult Îl prețuim pe Hristos și mântuirea pe care a dobândit-o cu un preț atât de mare din partea Lui. În timp ce privim constant la Acela pe care L-au străpuns păcatele noastre și L-au împovărat poverile noastre,

vom dobândi putere să fim asemenea Lui. Ne vom lega într-o captivitate bucurioasă și de bună voie de Isus Hristos. Este timpul să dezvoltăm cele câteva ceasuri prețioase de încercare spălării hainelor caracterului nostru și albirii lor în sângele Mielului nostru și să putem face parte din acea grupă cu hainele albe care va sta în jurul marelui tron alb.”¹⁶

Iubiți frați și surori, aceasta este într-adevăr o scenă ce ar trebui luată în considerare și să medităm la ea în fiecare zi a vieții noastre. Trebuie să ne rugăm cu seriozitate ca aceasta să atingă adâncul inimii noastre atât de profund încât să permitem vieții noastre să fie influențată de aceasta ca niciodată mai înainte. Dorința apostolului este „ca Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca voi, fiind întemeiați în dragoste, să puteți înțelege împreună cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți iubirea lui Hristos, care depășește orice pricepere, pentru ca să puteți fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:17-19). Fie ca aceasta să fie ținta noastră atunci când avem în vedere marele sacrificiu al singurului nostru Domn și Mântuitor, Isus Hristos!

Referințe

¹ *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pg. 56,57.

² *That I May Know Him*, pg. 309

³ *Fundamentele Educației Creștine*, pg. 427

⁴ *Hristos, Lumina lumii*, pg. 530 engl.

⁵ *The Signs of the Times*, 13 februarie 1893

⁶ *Counsels on Health*, pg. 222

⁷ *Parabolele lui Hristos*, pg. 86,87, engl.

⁸ *Hristos, Lumina lumii*, pg. 625, 626 engl.

⁹ *The Bible Echo*, 8 ianuarie 1894

¹⁰ *The Oriental Watchman*, 1 decembrie 1909

¹¹ *Calea către Hristos*, pg. 100 engl.

¹² *The Oriental Watchman*, 1 decembrie 1909

¹³ *The Upward Look*, pg. 107

¹⁴ *Calea către Hristos*, pg. 100 engl.

¹⁵ *Hristos, Lumina lumii*, pg. 624 engl.

¹⁶ *The Review and Herald*, 2 august 1881

EL TRĂIEȘTE PENTRU MINE

*„Încă puțină vreme și lumea nu Mă va mai vedea;
dar voi Mă veți vedea: căci Eu trăiesc și voi veți trăi de asemenea”*

(Ioan 14:19).

W. Volpp

Cea mai mare minune pentru ucenicii lui Hristos a fost faptul că Domnul lor a trăit după răstignirea Lui. După cel mai trist Sabat din viața lor, ei se așteptau să-L găsească pe Isus în mormânt. Maria Magdalena se aștepta ca mormântul să fie închis și era foarte preocupată: Cine va rostogoli piatra? Când a venit mai aproape, a văzut că piatra fusese deja rostogolită și gărzile lui Pilat dispăruseră. Ea a privit înăuntru, acolo unde se aștepta să-L vadă pe Mântuitorul mort și nu L-a găsit acolo. În loc de a-L vedea pe El, a văzut doi îngeri. Ei au întrebat-o: „De ce plângi, femeie? Ea le-a zis: „Pentru că au luat pe Domnul Meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20:13).

Ne putem imagina situația acestei tinere ucenice? Împreună cu alți discipoli dorea să-L ungă pe Isus și să îndeplinească astfel ultimul ei act de iubire, dar El nu mai era acolo. Cel mai scump pe care-l avuseseră, fusese luat de la ei. Ei nu știau încă ce se întâmplase. Isus cel înviat era chiar acolo, în spatele Mariei și ea nici măcar nu-și dădea seama de acest lucru.

Vestea s-a răspândit repede. Ioan și Petru trebuia să vadă ei înșiși. Ei s-au grăbit la

mormânt și au confirmat faptul că Isus nu mai era acolo.

Scripturile zic: „Căci tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învieze din morți” (versetul 9). Nu știau ei încă? De câte ori le vorbise Isus despre suferințele și moartea Sa și chiar despre învierea Sa? Dar ucenicii ascultaseră aceasta cu îndoială

și necredință. Astfel ei nu știau ce să facă cu solia învierii lui Isus. Dar acum erau confrunțați cu o realitate. Vedem din istoria ucenicilor în drumul lor spre Emaus cât de încăpățânați erau ei în îndoielile lor. Ei ziceau: „Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus disdediminează la mormânt, nu l-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi, s-au dus la mormânt, și au găsit așa cum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut” (Luca 24:22-24).

Ucenicii au fost șocați de solia învierii Sale. Era posibil lucrul acesta? Să se fi putut întâmpla aceasta? Da, când sunt implicate necredința și îndoiala, atunci acest lucru se poate întâmpla. Când în aceeași primă zi a săptămânii Isus S-a înfățișat înaintea lor, misterul a fost spulberat: „Atunci... a venit Isus și a stat în mijlocul lor și le-a

zis: „Pace vouă!” Și când a spus aceasta, le-a arătat mâinile și coapsa Lui. Atunci ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul” (Ioan 20:19,20). Până și ultimul îndoit, Toma, a fost convins de fapte și și-a mărturisit pe față credința în Isus, zicând: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (versetul 28).

Experiențe personale

Mai târziu ucenicii și-au descoperit credința după cum urmează: „Ceea ce am văzut și am auzit vă spunem și vouă pentru ca și voi să puteți avea părtășie cu noi; și într-adevăr, părtășia noastră este cu Tatăl, și cu Fiul Său Isus Hristos” (1 Ioan 1:3). Petru a spus: „Căci noi nu ne-am luat după povestiri meșteșugit alcătuite când v-am făcut de cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, ci am fost martori oculari ai maiestății Sale” (2 Petru 1:16). Pavel a spus: „După aceea [Hristos] a fost văzut de peste cinci sute de frați deodată; dintre care cea mai mare parte au rămas până în prezent, dar unii au adormit. După aceea, a fost văzut de Iacov și de toți apostolii. Și la urmă de tot mi S-a arătat și mie, ca unei stârpituri” (1 Corinteni 15:6-8).

Astfel solia apostolilor a răsunat prin veacuri. Istoria descoperă un nor de martori. Ei L-au văzut pe Hristos în viața lor, au trăit cu El și au avut experiențe cu El. Acei care nu vor să creadă scrierile istorice nu pot tăgădui faptul că solia lui Hristos este o mare binecuvântare care a schimbat lumea noastră. Și în acest proces El a devenit fratele nostru mai mare.

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse”

Astăzi suntem toți liberi de aceste îndoieli. Isus Hristos este o realitate. El a înviat, El trăiește! Nu doar că trăiește, ci a devenit Mijlocitorul și Apărătorul nostru în curtea cerească. Pavel scrie: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri ca slujitor al Locului Prea Sfânt și al

adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.” (Evrei 8:1,2). Marele nostru Preot veghează cu mare grijă la bunul nostru mers. Acum că trăim încă în timpul de încercare, este timpul să ne însușim caracterul Său și să fim fiii și fiicele Sale adevărate. Marea lumină a „Marii Strigări” va acoperi lumea cu o descoperire a caracterului Său dezvoltat în urmașii Săi. Iubirea lui Dumnezeu pentru lume este esența planului de mântuire.

Slava descoperită

Evenimentele din jurul învierii lui Isus erau copleșitoare și totuși cuprind mai mult decât se vede la prima vedere.

Făgăduințele pe care Isus le-a dat ucenicilor Săi se extind până la timpul nostru și avem dovezi ample că sunt adevărate. Petru scrie: „Căci noi n-am urmat istorisiri meșteșugit alcătuite, când v-am făcut de cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, ci am fost martori ai maiestății Sale. Fiindcă El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinstea și slava, când a venit un glas la El din slavă: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesec plăcerea. Și noi am auzit acest glas care a venit din cer când am fost cu El pe muntele cel sfânt” (2 Petru 1:16-18). Petru, Ioan și Iacov i-au văzut pe Moise și pe Ilie pe muntele schimbării la față. Generațiile de mai târziu au văzut manifestări similare. Dar nu toți le-au înțeles.

Nu oricine înțelege limba cerului

Să ne gândim la istoria grecilor care doreau să-L vadă pe Isus când, lângă ei, alți oameni au auzit un glas din cer. Isus L-a rugat

pe Tatăl Său: „Tată, proslăvește numele Tău. Atunci s-a auzit un glas din cer, zicând: L-am proslăvit și îl voi mai proslăvi. Oamenii care erau în preajmă au auzit și ziceau că a fost un tunet: alții ziceau: Un înger i-a vorbit” (Ioan 12:28,29). Sunt două rapoarte diferite cu privire la același eveniment.

Trei parabole

Nu oricine percepe în același mod experiența de creștin. Acest lucru este arătat prin parabolele din Matei 25.

Cele zece fecioare: Toate sunt umplute de gândul de a fi gata la cea de a doua venire a lui Hristos. Cinci dintre ele sunt declarate a fi gata, celelalte cinci trec prin cea mai mare dezamăgire a vieții lor.

Parabola talanților: Doi dintre servi sunt declarați a fi servi credincioși ai Stăpânului lor; unul este numit „serv rău și viclean”.

Parabola cu oile și caprele: Acei de la stânga Lui văd că partea lor va fi pedeapsa veșnică.

„Fiindcă Eu trăiesc și ei vor trăi”

Isus intenționează să ni Se descopere în așa fel încât să putem deveni părtăși ai vieții Sale.

Un exemplu: Toți citim despre cea mai mare minune pe care a săvârșit-o Isus: Învierea lui Lazăr, care era deja mort de patru zile. Când Isus a întâlnit-o pe Marta, sora lui Lazăr, ea a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.” Și când Isus i-a răspuns: „Fratele tău va învia,” ea L-a înțeles greșit ca referindu-Se la învierea

din ziua de pe urmă. Isus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața: cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Ultima întrebare a lui Isus a fost: „Crezi lucrul acesta?” Când Isus a poruncit să fie rostogolită piatra de la mormânt, Marta, alarmată, I-a zis lui Isus: „Doamne, deja miroase greu,” vrând să spună: „Lasă-L în mormânt”. Cu puțină muștrare, Isus a răspuns: „Nu ți-am spus că dacă crezi, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:21, 23, 25, 26, 39, 40). Câteva momente mai târziu Lazăr iese din mormânt și proclamă slava lui Dumnezeu. Exemplul Martei arată că credința ei nu era suficient de puternică. Asemenea ei, sunt mulți astăzi care luptă cu necredința.

Unde începe această viață?

Mai întâi de toate, ar trebui să înțelegem un lucru: Nici unul dintre noi nu a fost în stare să-și planifice existența sa dinainte. Nici unul dintre noi n-am venit pe această lume din voia noastră. Și a existat o șansă să devenim cetățeni ai unei împărății noi, fără de păcat. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pentru a fi Garanția pentru împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Isus a plătit răscumpărarea pentru păcatele noastre, deși oamenii au căzut de bună voie în păcat. Și El este încă sursa puterii noastre în lupta noastră împotriva eului.

Evangelia este vestea bună pentru noi. Toți ar trebui să știe aceasta. Când Isus a prezentat principiile împărăției Sale, El a zis: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui; și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Nimeni nu ar trebui să ajungă atât de prins în această viață pământească dacă dorința sa principală este aceea de a fi cetățean în împărăția veșnică.

În timp ce părinții caută să asigure o viață mai bună pentru copiii lor, ei uită adesea planurile lui Dumnezeu pentru existența lor pe acest pământ. Noi suntem cu toții chemați să ne pregătim pentru cer. În ceea ce privește alegerea noastră

pentru aceasta, aceasta depinde de câtă importanță acordăm chemării cerești. Este aceasta principala prioritate în viața noastră?

„Și mărturia este aceasta: ‚că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este în Fiul Său. Acela care are pe Fiul are viața’ (1 Ioan 5:11,12). Și Isus a zis: ‚Eu îl voi învia în ziua de apoi’ (Ioan 6:40). Hristos a devenit un trup cu noi, pentru ca noi să putem deveni un spirit cu El. În virtutea acestei uniri trebuie să ieșim noi din mormânt – nu doar ca manifestare a puterii lui Hristos, ci deoarece, prin credință, viața Lui a devenit a noastră. Acei care-L văd pe Hristos în adevăratul Său caracter și Îl primesc în inimă, au viață veșnică. Hristos locuiește în noi prin Duhul; și Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credință este începutul vieții veșnice.”¹

Aceasta a fost semnificația soliei date servilor lui Dumnezeu în 1888 pentru a promova între ei o revigorare și o reformă. Și aceasta este cea mai mare nevoie a poporului lui Dumnezeu care așteaptă ca ultima solie să crească într-o Mare Strigare. Trebuie să ieșim din starea tradițională a Laodiceii și să ajungem în starea rămășiței Laodiceii.

Pâinea vieții

În predica lui Isus despre „pâinea vieții” El a spus: „Oricine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6:54). „A mânca trupul și a bea sângele lui Hristos înseamnă a-L primi ca Mântuitor personal, crezând că El ne iartă păcatele și că noi suntem desăvârșiți în El. Privind iubirea Lui, ocupându-ne de ea, absorbind-o, trebuie să devenim părtași ai naturii Sale. Ceea ce este hrana pentru corp, trebuie să fie Hristos pentru suflet. Hrana nu ne poate fi folositoare dacă nu o mâncăm, dacă nu devine parte din ființa noastră. Astfel Hristos nu are nici o valoare pentru noi dacă nu-L cunoaștem ca Mântuitor personal. O cunoștință teoretică nu ne va face nici un

bine. Trebuie să ne hrănim din El, să-L primim în inimă, așa încât viața Lui să devină viața noastră. Iubirea Lui, harul Său, trebuie asimilate.”²

Acesta este începutul vieții cerești chiar aici pe pământ.

A trăi cu Hristos

Oamenii nu doar că au auzit de ea, dar au și avut această experiență. Istoria arată că bărbații, femeile și copiii au rămas credincioși lui Hristos cu prețul vieții lor când oștirile lui Satan stăteau înșiruite împotriva lor. Ei credeau în făgăduințele Domnului care ni se aplică și nouă de asemenea. „Încă puțină vreme și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă vedeți, fiindcă Eu trăiesc și voi veți trăi” (Ioan 14:19).

Am păstrat o legătură spirituală cu Hristos de când L-am primit prin credință.

„Starea noastră prezentă de încercare, așteptare și veghere, este reprezentată printr-o noapte întunecată; și slava care vine înaintea noastră prin dimineată. Sunt două părți ale dimineții: prima, zorii zilei și a doua, lumina deplină a zilei, care este desăvârșită prin răsăritul soarelui. Tot la fel este și în fericita dimineată dinaintea noastră; ziua de odihnă va răsări la glasul lui Dumnezeu, când lumina Sa și slava vor fi asupra noastră; atunci ne vom ridica din slavă în slavă, până vine Hristos, să ne îmbrace în nemurire și să ne dea viața veșnică. O, Glorie! Aleluia! Sărmana mea inimă este aprinsă pentru împărăție, când mă gândesc la această perspectivă minunată care este înaintea adevăratului credincios. Dacă ‚ne ținem tari’ doar încă câteva zile, umbrele întunecate ale nopții vor dispărea înaintea slavei scenelor pregătitoare ale venirii Fiului omului.”³

„Încă puțină vreme și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă vedeți: deoarece Eu trăiesc și voi veți trăi” (Ioan 14:19). El a părăsit pământul să fie văzut iarăși doar când vine a doua oară. Totuși, ucenicii Săi, aveau să-L mai vadă încă. La început ei nu

L-au înțeles. De aceea, ei au adăugat: „Doamne, cum se face că Te vei descoperi nouă și nu lumii?” (versetul 22). Drept răspuns, Isus a indicat la relația strânsă pe care trebuie s-o avem cu Tatăl și cu Fiul (versetul 23).

„Voi veți trăi”

Marta a spus: „Da, cred că Lazăr va învia în marea zi de pe urmă,” dar minunea era tocmai pe punctul de a se întâmpla. La fel se întâmplă și cu noi: Credem că vom avea viață veșnică în cele în urmă, dar o putem dobândi acum. Pierdem multe lucruri luând această atitudine. Viața veșnică începe aici. Moartea este doar un scurt somn până în ziua învierii. Încă mai mergem prin credință, dar curând vom umbla prin vedere.

Viața noastră în cer va fi viața lui Hristos, care începe pe pământ. Pavel a înțeles aceasta când a spus: „Trăiesc, totuși nu trăiesc Eu, ci Hristos trăiește în mine: și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2:20).

„Hristos a fost ascultător față de fiecare cerință a legii. El a spus despre Sine: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule și legea Ta este în fundul inimii Mele” (Psalmii 40:8). Când era pe pământ, El a zis ucenicilor Săi: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu” (Ioan 15:10). Prin ascultarea Sa desăvârșită El a făcut posibil ca fiecare ființă umană să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne predăm lui Hristos, inima este unită cu inima Sa, voia este contopită cu voia Sa gândirea este una cu gândirea Sa, și gândurile sunt aduse în supunere față de El; noi trăim viața Lui.”⁴

Viața lui Enoh

Conform istoriei biblice, Enoh a trăit împreună cu Adam timp de 308 ani. El a văzut cum viața lui Adam se apropia de sfârșit și a dorit să intre într-o relație mai

apropiată cu Dumnezeu și să ducă o viață evlavioasă. „Enoh a fost un om sfânt. El L-a slujit pe Dumnezeu din toată inima.”⁵ Dumnezeu l-a luat. „Prin înălțarea lui Enoh, Domnul a dorit să învețe o lecție importantă. Exista pericolul ca oamenii să cedeze descurajării, din pricina rezultatelor înspăimântătoare ale păcatului lui Adam. Mulți erau gata să exclame: „La ce ne folosește că ne-am temut de Domnul și am păzit poruncile Lui din moment ce un blestem greu zace asupra neamului omenesc și moartea este partea noastră a tuturor?” Dar instrucțiunile pe care Dumnezeu le-a dat lui Adam și care au fost repetate de Set și exemplificate de Enoh au măturat bezna și întunericul și au dat omului speranță, că după cum prin Adam a venit moartea, tot astfel prin Mântuitorul făgăduit avea să vină viața și nemurirea. Satan căuta să impună oamenilor credința că nu era nici o răsplată pentru cei dreți sau pedeapsă pentru cei răi și că era imposibil ca oamenii să asculte de poruncile divine. Dar în cazul lui Enoh, Dumnezeu declară „că El este și că El răspândește pe cei care-L caută” (Evrei 11:6). El arată ce va face pentru acei care păzesc poruncile Sale. Oamenii au fost învățați că este posibil a asculta legea lui Dumnezeu; că în timp ce trăia în mijlocul celor păcătoși și corupți, ei erau în stare, prin harul lui Dumnezeu, să reziste ispitei și să devină curați și sfinți. Ei au văzut în exemplul său binecuvântarea unei asemenea vieți; și această înălțare a fost o dovadă a adevărului profeției sale cu privire la viața viitoare și cu răsplata de bucurie, slavă și viață nemuritoare celor ascultători și de condamnare, vai și moarte păcătoșilor.”⁶

Ar trebui să ajungem în această viață aceeași stare ca și Enoh. La fel cum el a trăit și a fost luat de Domnul, tot astfel și noi ar trebui să trăim încât să fim luați la cer. El a reflectat tot mai mult caracterul lui Isus prin comuniunea pe care o avea cu Dumnezeu. Pavel scrie despre experiența lui: „Purtăm întotdeauna în trup moartea Domnului Isus,

pentru ca viața lui Isus să se poată manifesta în corpul nostru” (2 Corinteni 4:10).

O viață nouă

Cum acționăm dacă avem această viață? Fericirea, pacea și siguranța sunt câteva dintre atributele pe care le vom manifesta și în exterior. Nebuniile modelor lumești nu ne vor atrage; glorificarea Mântuitorului nostru va fi principalul nostru scop. Hristos a învățat: Oricine dorește să trăiască în cer trebuie să învețe viața cerească în timpul când el sau ea se află pe pământ.

„Cerule trebuie să înceapă de pe acest pământ. Când poporul Domnului este plin de bunătate și duioșie, atunci își vor da seama că stindardul Său peste ei este iubire și rodul Său va fi dulce pentru gustul lor. Ei vor face un cer pe pământ în care să se pregătească pentru cerul de sus.”⁷

„Fratele meu, un caracter ceresc trebuie să fie dobândit pe pământ, sau nu-l vei poseda niciodată; de aceea ar trebui să te angajezi imediat în lucrarea pe care o ai de făcut. Ar trebui să lucrezi cu seriozitate pentru a obține calificarea pentru cer. Trăiește pentru cer. Trăiește prin credință.”⁸

Referințe

¹ *Hristos, Lumina lumii*, pg. 388 engl.

² *Ibid.*, pg. 389.

³ James White, *A Word to the „Little Flock,”* pg. 8.

⁴ *Parabolele lui Hristos*, pg. 312 engl.

⁵ *Istoria Mântuirii*, pg. 57 engl.

⁶ *Patriarhi și profeți*, pg. 88 engl.

⁷ *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, pg. 112.

⁸ *Testimonies, vol.2*, pg. 415.

EL MIJLOCEȘTE PENTRU MINE

*„El Și-a vărsat sufletul în moarte și a fost pus în rândul celor fărădelege;
și a purtat păcatul multora și a făcut mijlocire pentru păcătoși”.*

(Isaia 53:12).

J. Moreno

Hristos n-a intrat în locul sfânt făcut de mâini omenești, care este simbolul celui adevărat; ci chiar în cer ca să Se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu pentru noi” (Evrei 9:24).

„De aceea poate să-i mântuiască în mod desăvârșit pe accia care vin la Dumnezeu prin El, văzând că El trăiește întotdeauna să facă mijlocire pentru ei” (Evrei 7:25).

Cea mai serioasă și solemnă zi pentru poporul Israel din dispensațiunea veche era ziua ispășirii, care avea loc o dată pe an în ziua a zecea a lunii a șaptea din calendarul iudaic. De ce era această zi cea mai solemnă dintre toate? Pentru a ne ajuta să înțelegem acest subiect profund, iată o scurtă descriere a ceremoniei religioase care avea loc în vechime și cum putea obține o persoană iertare pentru păcatele săvârșite înaintea lui Dumnezeu:

Serviciul îndeplinit de către preot:

1. Când o persoană săvârșea un păcat

cum ar fi jaful sau fraudă, restituirea trebuia să se facă adăugându-se încă 20%, conform cu Numeri 5:7. Mai mult, persoana respectivă trebuia să aducă un animal pentru sacrificiul său. Dumnezeu ierta păcătosul care venea la El cu pocăință și mărturisire. Leviticul 5:5.

proceduri – de exemplu jertfe de împăcare, jertfe de mâncare, jertfe de ardere de tot, jertfe pentru adunare și așa mai departe. În anumite cazuri preoților li se cerea să mănânce o parte din jertfe sau toată jertfa. Leviticul 6:24-26.

2. Păcătosului, pe lângă faptul că prezenta jertfa înaintea preotului, i se cerea să-și pună mâna pe capul animalului, mărturisindu-și păcatul și să omoare animalul cu propria sa mână. Leviticul 4:29.

3. Preotul lua o parte din sângele de jertfă pe deget și îl stropea pe coarnele altarului pentru ardere de tot și turna restul sângelui la baza altarului. Leviticul 4:30.

4. În toate cazurile grăsimea animalului de jertfă era îndepărtată și arsă pe altarul arderii de tot. Când preotul o ardea, se făcea ispășire și păcătosul era iertat. Leviticul 4:31.

Erau diferite forme de jertfă care includeau diferite

Se făceau multe jertfe pentru păcătoșii pocăiți care-și mărturiseau păcatele. Multe animale erau omorâte, ceea ce făcea ca în fiecare zi să curgă mult sânge în curtea sanctuarului. Pe lângă jertfele făcute pentru păcatele individuale, se mai aducea și o jertfă zilnică pentru întreaga adunare, care se aducea de două ori pe zi. Ea consta în doi miei, unul oferit dimineața și celălalt seara. Această jertfă era pentru națiune și oferea o ispășire provizorie pentru Israel. Ea semnifică de asemenea consacrarea și acceptarea lor printr-un înlocuitor. Întrucât jertfele aduse pentru persoane individuale nu făceau ispășire pentru națiune ca întreg, zi după zi, de-a lungul întregului an, aceste păcate erau transferate asupra sanctuarului prin sânge. „Și aproape toate lucrurile sunt curățite cu sânge, după lege; și fără vărsare de sânge nu există iertare.” (Evrei 9:22).

În acest fel sanctuarul avea să fie murdărit. O astfel de situație nu putea continua la nesfârșit. Trebuia să vină o zi a socotelii finale, o zi a ispășirii, o zi în care sanctuarul trebuia să fie curățit. Aceasta era o zi mare! Ea era în ziua a zecea a lunii a șaptea.

ZIUA ISPĂȘIRII

Serviciul îndeplinit de marele preot

Ziua ispășirii, așa cum s-a menționat deja, era o zi foarte solemnă pentru izraeliți. În prima zi a lunii se făcea un anunț prin sunet de trâmbițe. Cele nouă zile care precedau marea zi erau caracterizate de o examinare temeinică a tuturor păcatelor săvârșite în timpul anului. Ziua ispășirii era foarte solemnă. Li se poruncise: „Nu veți face nici o lucrare în acea zi: căci este o zi de ispășire, pentru a face ispășire pentru voi înaintea Domnului Dumnezeuului vostru. Căci orice suflet care nu se va întrista în acea zi, va fi tăiat din poporul său” (Leviticul 23:28,29).

Marele preot oficia toate serviciile. El reprezenta poporul și acționa ca mijlocitor pentru popor. Mai întâi aducea o jertfă pentru sine și familia sa. „Și Aaron va aduce vițelul

jertfei pentru păcat care este pentru sine și va face ispășire pentru sine și pentru familia sa și va omori vițelul jertfei pentru păcat care este pentru sine” (Leviticul 16:11). După aceea el aducea o jertfă ca să facă ispășire pentru diferitele încăperi ale locului sfânt, conform cu versetele 16-19. „Și el va face ispășire pentru locul sfânt din pricina necurăției copiilor lui Israel și din pricina tuturor păcatelor lor și astfel va face pentru cortul întâlnirii, care rămâne între ei în mijlocul necurăției lor. Și nu va fi nimeni în cortul întâlnirii când va merge el să facă ispășire în locul sfânt, până când va ieși, după ce a făcut ispășire pentru sine și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. Și el va merge la altarul care este înaintea Domnului și va face ispășire pentru el; și va lua din sângele vițelului și din sângele țapului și-l va pune pe coarnele altarului de jur împrejur. Și va stropi sângele asupra lui cu degetul lui de șapte ori și-l va curăța și-l va sfinți de necurățiile copiilor lui Israel.”

Când intra în locul preasfânt, marele preot reprezenta atât națiunea cât și pe sine, prezentându-l în mod simbolic pe Israel înaintea lui Dumnezeu pentru a curăța păcatele care fuseseră comise de-a lungul întregului an. Păcatele mărturisite fuseseră acceptate de către preot, așteptând curățirea finală în ziua ispășirii, ziua finală a socotelii. Fiecare caz trebuia să fie revizuit și cercetat. Care era starea păcătoșilor care în timpul anului își aduseseră jertfele, mărturisindu-și păcatele și pocăindu-se de ele? Avea să fie considerată sinceră pocăința lor? Cum aveau să fie găsiți ei acum, în această zi solemnă a ispășirii? Aveau să continue ei cu o inimă umilită, părându-le rău de relele pe care le-au săvârșit, sau aveau să trateze totul cu ușurință, regretând pocăința lor? Orice păcat pe care îl săvârșiseră avea să treacă pe dinaintea lui Dumnezeu. Marele preot se înfățișa înaintea prezenței divine în numele poporului. Păcatele păcătoșilor pocăiți erau ispășite și cei nepocăiți trebuia să fie separați din mijlocul poporului lui Dumnezeu. „Căci în ziua aceea preotul va

face o ispășire pentru voi, ca să vă curățească, pentru ca să fiți curăți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Leviticul 16:30).

Două clase

În ziua ispășirii poporul lui Israel, prin atitudinea sa, era împărțit în două clase: o clasă era formată din acci care își chinuiau sufletul și erau foarte întristați de păcatele pe care le săvârșiseră în timpul anului. Cu o inimă umilită, ei și-au adus jertfele și făcuseră tot ceea ce li se ceruse. Acum, în ziua ispășirii, ei puteau fi siguri că păcatele lor erau cu siguranță iertate de Dumnezeu, înaintea Căruia stăteau acum îndreptățiți.

Cealaltă clasă era compusă din acci care erau indiferenți. Ei nu-și chinuiau sufletele. Ei nu-și mărturiseau păcatele nici nu aduceau jertfe în timpul anului. Ei nu participau la ispășire. Păcatele acestei clase rămăneau asupra capetelor lor, făcându-i să fie despărțiți (excluși) din mijlocul poporului lui Dumnezeu, conform cu Leviticul 23:29: „Căci orice suflet care nu se va întrista în acea zi, va fi tăiat din poporul său.”

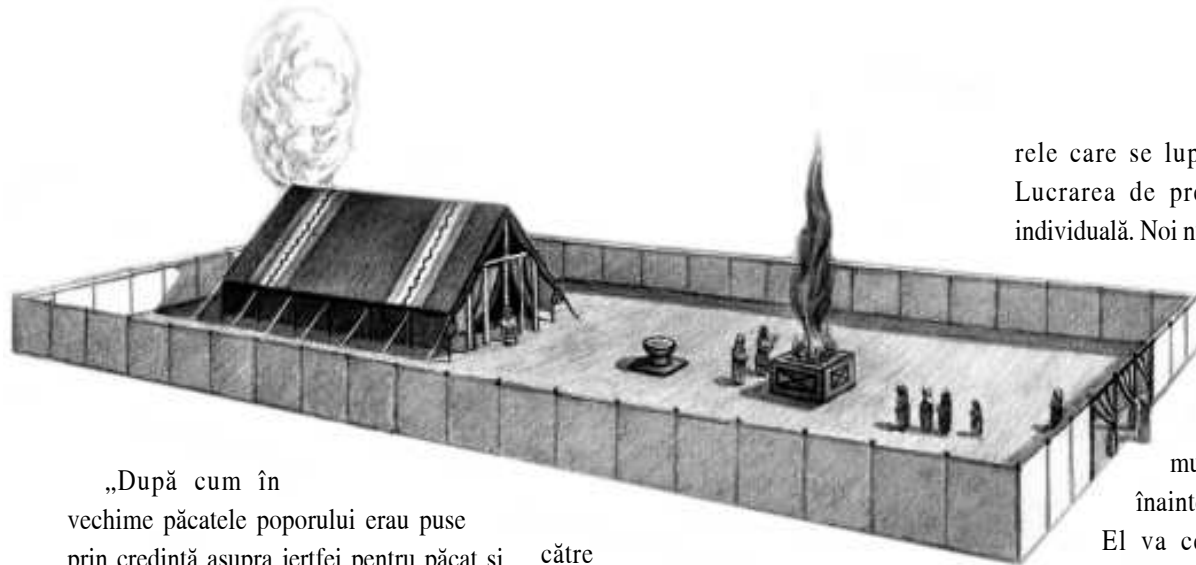
Ziua ispășirii era o zi măreață, decisivă pentru fiecare suflet. Fiecare și-a ales destinul propriu. Pentru a completa solemnitatea zilei, sanctuarul era purificat și tabăra curățată. Unul din două lucruri a fost hotărât cu privire la toate persoanele: Fie păcatele lor erau îndepărtate sau păcatele lor îi îndepărtau din mijlocul poporului.

O paralelă pentru zilele noastre

Cele două sanctuare

„Punctul cel mai important al celor spuse până acum este că avem un asemenea mare preot, care stă la dreapta tronului Măririi în ceruri; un slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, care a fost făcut de Domnul și nu de om” (Evrei 8:1,2).

„Căci Hristos n-a intrat în locul sfânt făcut de mâini, care este doar un simbol al celui adevărat, ci chiar în cer, pentru a se înfățișa în prezența lui Dumnezeu pentru noi” (Evrei 9:24).

„După cum în vechime păcatele poporului erau puse prin credință asupra jertfei pentru păcat și prin sângele ei erau transferate, în simbol, asupra sanctuarului pământesc, tot astfel în noul legământ, păcatele celui pocăit sunt puse prin credință asupra lui Hristos și transferate, în fapt, asupra sanctuarului ceresc. Și după cum curățirea tipică a celui pământesc era realizată prin îndepărtarea păcatelor prin care fusese murdărit, tot astfel curățarea propriu-zisă a celui ceresc trebuie să fie realizată prin îndepărtarea sau ștergerea păcatelor înregistrate acolo. Dar înainte ca acest lucru să poată fi realizat trebuia să aibă loc o cercetare a cărților de aducere aminte, ca să stabilească cine, prin pocăința de păcate și credința în Hristos, are dreptul la beneficiile ispășirii Sale.”¹

„Tămâia, care se ridică cu rugăciunile lui Israel, reprezintă meritele și mijlocirea lui Hristos, neprihănirea Sa desăvârșită, care, prin credință, este atribuită poporului Său și care este singura ce poate să facă închinarea păcătosului acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Înaintea perdelei sfintei sfintelor era un altar de mijlocire perpetuă, iar înaintea sfintei, un altar de ispășire continuă. Prin sânge și prin tămâie trebuia să se apropie oamenii de Dumnezeu – simboluri care indicau la marele Mijlocitor, prin care păcătoșii se pot apropia de Iehova, și singurul prin care îndurarea și mântuirea pot fi acordate sufletului credincios și pocăit.”²

„Timp de optsprezece secole această lucrare de slujire a continuat în prima încăpere a sanctuarului. Sângele lui Hristos a pledat în favoarea credincioșilor pocăiți, le-a asigurat iertarea și acceptarea lor de

către Tatăl, totuși păcatele lor au rămas în cărțile de amintire. După cum în serviciul tipic era o lucrare de ispășire la încheierea anului, tot astfel înainte ca lucrarea lui Hristos pentru răscumpărarea oamenilor să fie încheiată există o lucrare de ispășire pentru îndepărtarea păcatului din sanctuar. Acesta este serviciul care a început când s-au încheiat cele 2300 de zile. În acel timp, după cum a fost prezis de către profetul Daniel, Marele nostru Preot a intrat în sfânta sfintelor pentru a aduce la îndeplinire ultima parte a solemnei Lui lucrări – curățirea sanctuarului.”³

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să-și aibă acum ochii fixați asupra sanctuarului ceresc unde este în curs de desfășurare lucrarea finală a Marelui nostru Preot în lucrarea de judecată – unde El mijlocește pentru poporul Său.”⁴

„Trăim acum în marea zi a ispășirii. În serviciul tipic, în timp ce marele preot făcea ispășire pentru Israel, tuturor li se cerea să-și întristeze sufletele prin pocăință de păcat și umilință înaintea Domnului, ca nu cumva să fie dați afară din popor. Tot astfel, toți acei care doresc ca numele lor să fie păstrate în cartea vieții, ar trebui ca acum, în puținele zile ce au mai rămas din încercarea lor, să-și întristeze sufletele înaintea lui Dumnezeu prin durere pentru păcat și adevărată pocăință. Trebuie să fie o adâncă și credincioasă cercetare de inimă. Spiritul ușuratic și frivol îngăduit de atât de mulți preținși creștini trebuie dat la o parte. Există o luptă serioasă înaintea tuturor aceluia care doresc să-și supună tendințele

rele care se luptă pentru supremație. Lucrarea de pregătire este o lucrare individuală. Noi nu suntem salvați în grupe.

Puritatea și devoțiunea unuia nu va suplini lipsa acestor calități la altul. Deși toate neamurile vor trece la judecată înaintea lui Dumnezeu, totuși

El va cerceta cazul fiecăruia individual cu o cercetare atât de amănunțită ca și când n-ar mai exista altă ființă pe pământ.”⁵

„Lucrarea lui Hristos în sanctuarul de sus, prezentând sângele Său în fiecare clipă înaintea tronului milei, în timp ce face mijlocire pentru noi, ar trebui să lase o impresie adâncă asupra inimii pentru ca noi să putem înțelege valoarea fiecărei clipe. Isus trăiește totdeauna pentru a face mijlocire pentru noi; dar un moment petrecut cu nepăsare nu poate fi recuperat niciodată.”⁶

„[Hristos] ne prezintă Tatălui îmbrăcați în hainele albe ale propriului Său caracter. El pledează înaintea lui Dumnezeu pentru noi zicând: Eu am luat locul păcătosului. Nu privi la acest copil îndărătnic, ci privește la Mine. Dacă Satan pledează zgomotos împotriva sufletelor noastre, acuzându-ne de păcat și pretinzându-ne ca pradă a sa, sângele lui Hristos pledează cu o și mai mare putere.”⁷

Referințe

¹ *Marea Luptă*, pg. 421, 422, engl.

² *Patriarhi și profeți*, pg. 353, engl.

³ *Marea Luptă*, pg. 421, engl.

⁴ *Evanghelizare*, pg. 223, engl.

⁵ *Marea Luptă*, pg.489, 490, engl.

⁶ *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, pg. 111, engl.

⁷ *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pg. 9, engl.

PRIETENUL VREDNIC DE ÎNCREDERE

„Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca un om să-și dea viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu. De acum înaintea nu vă mai numesc servi; căci servul nu știe ce face domnul său; dar Eu v-am numit prieteni; căci tot ce am auzit de la Tatăl Meu v-am făcut de cunoscut”

(Ioan 15:13-15).

N. S. Brittain

Adevărații prieteni sunt asemenea diamantelor: prețioși și rari; prietenii falși sunt asemenea frunzelor de toamnă care se găsesc pretutindeni.” Așa spuneau versurile de demult, care sunt recunoscute aproape ca un adevăr axiomatic. Prietenia este o parte importantă a relațiilor omenești pentru că o persoană fără prieteni este într-adevăr o persoană însingurată. Prietenia depinde de interesele împărtășite, pentru că, după cum spune Amos „Pot doi oameni să meargă împreună dacă nu sunt învoiați?” (Amos 3:3). Rudele le dobândim prin naștere și sânge, dar prietenii ni-i alegem noi. Membrii familiei s-ar putea să aibă diferențe de opinii și uneori chiar să se certe, dar între prieteni aceste lucruri se întâmplă rar, altfel nu rămân prieteni. În unele cazuri prietenia poate să fie puțin mai inegală; unul contribuie mai mult la relație decât celălalt. Dacă prietenia este reală și adevărată, ea poate fi imaterială pentru acela care contribuie cel mai mult, după cum relația poate însemna mai mult pentru unul decât pentru celălalt, și contribuția în plus nu este socotită împotriva interesului sau a iubirii pentru prieten.

Singur

Fără prieteni cineva poate fi foarte singuratic. Cu o anumită ocazie David s-a simțit în acest fel: „Sunt asemenea unui pelican din pustie; sunt ca o bufniță din

deșert. Privesc și sunt ca o vrabie singură pe vârful casei” (Psalmii 102:6,7). Apostolul Pavel, când s-a înfățișat a doua oară înaintea lui Nero pentru a da socoteală pentru credința lui, se simțea de asemenea singur: „La primul meu răspuns nimeni n-a rămas lângă mine, ci toți m-au părăsit; mă rog lui Dumnezeu ca lucrul acesta să nu li se pună în socoteală” (2 Timotei 4:16).

În parabola fiului risipitor, rezultatul inevitabil al stilului de viață al tânărului impetuos a fost o adevărată singurătate. Cu banii cheltuiți, prietenii săi „de vreme bună” s-au risipit și el este singur cu porcii ca prieteni și este atât de flămând încât „ar fi vrut să-și umple pânțele cu roșcovele ce le mâncau porcii: și nimeni nu i le dădea” (Luca 15:16). Atunci, în singurătatea lui, el își amintește de tatăl său și de căminul său care este așa de departe. El a aflat pe propria piele adevărul cuvintelor lui Solomon: „Săracul este urât chiar și de vecinul său: dar bogatul are mulți prieteni” (Proverbele 14:20).

Când Isus a vizitat scăldătoarea de la Betesda, El a văzut un alt om singur. În jurul scăldătorii erau atât de mulți care sperau aproape împotriva oricărei speranțe după vindecare când apele scăldătorii erau mișcate, cum credeau oamenii, de mâna unui înger. Printre acei care așteptau o minune era și un om care fusese infirm timp de treizeci și opt de ani. Isus a fost mișcat cu compasiune pentru el și a întrebatoarea

ce părea a fi o întrebare cam absurdă: „Vrei să te faci sănătos?” Omul ar fi putut răspunde foarte pozitiv, zicând: „Da!” Dar în loc de aceasta, din pricina singurătății sale, el a răspuns într-un mod negativ, plângându-se că era fără prieteni și că nu era nimeni care să-l ajute să intre în apă. Isus a ignorat plângerea lui și i-a dat ceea ce dorea. „Ridică-te, ia-ți patul și umblă” (Ioan 5:8). Omul a ascultat și puterea prietenului său a întărit mădulele paralizate și a mers. El avusese nevoie de un prieten. El dorise un prieten care să-l ajute și Isus a răspuns la ambele nevoi recunoscute de el: un prieten și vindecare. Fără prieteni, el fusese aproape fără de speranță, dar cu Isus ca Prieten al său, speranța lui devenise realitate.

Un prieten al păcătoșilor

Când Ioan Botezătorul a fost închis, el a auzit de la ucenicii săi despre lucrarea minunată a lui Isus. De aceea el a trimis doi dintre ucenicii săi să întrebe dacă Isus era Mesia cel așteptat. Isus nu le-a răspuns direct la întrebare, ci a spus că ei ar trebui să-i spună lui Ioan despre lucrurile pe care le auzisera și le văzuseră. Acest lucru trebuia să fie suficient. Dovada era în lucrarea îndeplinită. Atunci, Isus a început să vorbească despre importanța lucrării lui Ioan și a făcut apoi o comparație între lucrarea lui Ioan și lucrarea Lui. „Ioan a venit fără să mănânce sau să bea și ei zic că

are drac. Fiul omului a venit mâncând și bând și ei zic: Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și păcătoșilor” (Matei 11:18,19).

Ioan avea o lucrare foarte specială de făcut pentru a trezi conștiința oamenilor. Lucrarea lui temeinică și modul său de viață păru auster pentru mulți oameni, dar solia lui a fost directă și la subiect. Era tocmai ceea ce era nevoie pentru a pregăti calea pentru Mesia.

Contactul social

Isus Se apropiase de oameni. „Domnul nostru Isus Hristos a venit în această lume ca slujitorul neistovit al nevoilor omului... El a venit să îndepărteze povara de boală, mizerie și păcat. Era misiunea Lui să le aducă oamenilor o restaurare deplină; El a venit să le dea sănătate, pace și desăvârșire de caracter.”¹ Din pricina naturii Sale omenești, El a înțeles nevoile omenirii și a fost mișcat de compasiune să le satisfacă nevoia.

Pentru a ajunge la cât de mulți oameni cu puțință, Isus a folosit mijloace evidente și eficiente de abordare - contactul social. Oriunde erau oameni, era și Isus; oriunde era Isus, erau și oamenii. Prin propriul Său exemplu, El a demonstrat importanța de a-i întâlni pe oameni la nivel social. „Hristos a întâmpinat cazul fiecărei clase în subiectele și modul învățării Sale. El a mâncat și a locuit împreună cu bogați și săraci și S-a familiarizat cu interesele și ocupațiile oamenilor, pentru ca să poată câștiga acces la inimile lor. Cei învățați și cei mai educați erau satisfăcuți și fermecați de discursurile Sale și totuși acestea erau așa de clare și de simple încât puteau fi înțelese de cele mai umile minți.”²

Nu a fost exclusă nici o clasă socială. Isus accepta ospitalitatea tuturor claselor. El vizita căminele celor săraci ca și pe acelea ale celor bogați. La El nu conta dacă ei erau ignoranți sau învățați. El avea doar un singur scop: El căuta „să le înalțe gândurile de la problemele vieții obișnuite la acele lucruri care sunt spirituale și veșnice. El n-a aprobat risipa și nici umbră

de ușurățe lumească nu-i păta purtarea; totuși El Își găsea plăcere în scenele de bucurie inocentă și a aprobat prin prezența Sa întrunirile sociale.”³

Cel mai mare Prieten al nostru n-a refuzat să Se amestece cu alți oameni în asociere prietenească. Dacă El era invitat într-un cămin, El accepta invitația. „Cu asemenea ocazii fiecare cuvânt pe care El îl rostea era o mireasmă de viață spre viață pentru ascultătorii Săi; căci El făcea din ora cinei o ocazie de a împărtăși multe lecții prețioase adaptate nevoilor lor. Hristos i-a învățat astfel pe ucenicii Săi cum să se poarte când se aflau în compania aceluia care nu erau religioși ca și în aceea a aceluia care erau religioși. Prin propriul Său exemplu El i-a învățat că, atunci când participau la vreo adunare publică, purtarea lor nu trebuia să fie de același caracter ca cel obișnuit la asemenea ocazii.”⁴

Căminul din Betania

Nu toate prietenii pot fi puse pe același nivel. În timp ce Isus a întâlnit atât de mulți oameni și a fost prieten al tuturor, El a avut totuși prieteni speciali. Dintre ucenicii Săi Petru, Iacov și Ioan par să-I fi fost mai apropiați decât ceilalți. Dar neavând un cămin al Său, era un loc în care El Se simțea acasă. Casa lui Lazăr, Maria și Marta era un loc special pentru El. El era întotdeauna binevenit acolo și prietenia lor cu El pare să fi fost mult mai apropiată decât poate cu semenii lor și cu alți prieteni. Apropierea lui Hristos de această familie este evidențiată prin chemarea din partea surorilor când Lazăr s-a îmbolnăvit. Ei știau că Isus putea ajuta. Când Isus a întârziat să le răspundă imediat ei s-au simțit puțin dezamăgiți și durerea lor la pierderea lui Lazăr a crescut. Când s-au întâlnit în cele din urmă, durerea lor a fost diminuată prin compasiunea lui Isus. El plângea. Și acei care erau prin preajmă au observat și au spus: „Iată cât de mult l-a iubit!” (Ioan 11:36).”

Deși era Fiul lui Dumnezeu, El a luat totuși natura umană asupra Lui și era mișcat

de durere omenească. Inima Lui duioasă și milostivă este întotdeauna trezită la compătimire prin suferință. El plânge cu acei care plâng și Se bucură cu acei care se bucură.”⁵

„Hristos simte durerile oricărui suferind. Când duhurile rele sfâșie un corp omenesc, Hristos simte blestemul. Când febra arde viața, El simte agonia. Și El este la fel de doritor să-i vindece pe cei bolnavi acum ca și atunci când era personal pe pământ.”⁶

Când Isus a plâns la mormântul lui Lazăr, El plângea nu doar de compasiune pentru cei care plângeau pierderea lui Lazăr ci fiindcă mulți dintre acei care plâng cu familia aveau să se întoarcă la scurt timp împotriva Lui și să-I dorească moartea. Plânsul lor nu era sincer. Dar prin învierea lui Lazăr Isus urma să-Și demonstreze puterea asupra morții și cauzei morții, pentru ca bucuria pentru învierea lui Lazăr să fie doar o mică pregustare a bucuriei pe care aveau s-o aibă adevărații prieteni ai lui Isus când aveau să vadă pe iubiții lor întorși din puterea morții și a mormântului. Propria Sa moarte și înviere avea să aducă puterea de a rupe pentru totdeauna puterea vrăjmașului și El avea să Se bucure pentru toată veșnicia cu prietenii Săi.

Proba prieteniei

În timp de război un grup de soldați poate fi într-o situație dificilă și poate că unul dintre ei care înțelege dificultatea va săvârși vreo faptă de eroism și poate își va pierde viața în cursul acesteia. Aceasta s-a întâmplat cu anumite ocazii când o grenadă de mână a fost aruncată într-un tranșeu. În foarte puținele secunde înainte ca aceasta să explodeze un soldat s-a aruncat asupra ei și a fost omorât. El a murit salvându-și camarazii de moarte sau rănire. În timpul tristului efort al exploratorului Scott de a ajunge la Polul Sud, întorcându-se la bază, împreună cu colegii au fost prinși într-o furtună. Li se terminau proviziile și cei patru exploratori erau aproape de capătul puterilor. Sperând să ușureze povara

prietenilor săi, L.E.G. Oates a ieșit în furtună să moară. Din păcate a urmat o altă furtună și cei trei exploratori care rămăseseră au pierit și ei.

Despre asemenea acte eroice Isus a vorbit în vremea Lui. „Mai mare dragoste nu are nimeni decât aceasta, ca un om să-și dea viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Isus Însuși consideră poporul Său ca mai mult decât prieteni. Având un Tată, noi suntem frații și surorile Lui. Dar El ne numește încă prietenii Săi și aceia pe care dorește să-i mântuiască sunt de asemenea prietenii Săi, întrucât El este Prietenul păcătoșilor. A oferi viața veșnică pentru prietenii, frații și surorile Sale, El Însuși a făcut sacrificiul suprem dându-Și viața Lui pentru a o salva pe a noastră. Oates și mulți alții și-au sacrificat viața pentru unul sau altul din prietenii lor, dar Isus a făcut aceasta pentru prietenii Săi și chiar pentru vrăjmașii Săi. „Căci pe când eram încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei nelegiuți. Cu greu ar muri cineva pentru un om drept, totuși poate pentru un om bun ar muri cineva. Dar Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de noi prin aceea că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Cu atât mai mult, fiind acum îndreptățiți prin sângele Său, vom fi mântuiți de mânie prin El. Căci dacă, pe atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5:6-10).

Suntem noi prietenii Săi?

Isus a demonstrat și continuă să-Și demonstreze dragostea și prietenia față de noi fie că recunoaștem acest lucru sau nu. În fiecare zi din viața noastră El pledează mărturisirea păcatelor noastre înaintea Tatălui Său. El face lucruri pozitive pentru noi, dar ce lucruri pozitive facem noi pentru El? El Și-a dat viața pentru noi – suntem noi pregătiți să facem același lucru pentru El? Unii în trecut și-au dat viața pentru iubirea lui Isus și raportul prietenilor Săi demonstrează că „ei nu și-au iubit viața până la moarte” (Apocalipsa 12:11). Uneori,

pentru iubirea lui Dumnezeu, „ei au fost omorâți cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, au fost ispitiți, omorâți cu sabia: au umblat îmbrăcați în piei de oi și de capre; fiind lipsiți, chinuți, necăjiți; ... ei au umblat în pustiu și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului” (Evrei 11:37,38).

Dar asta este totul pentru a fi un prieten al lui Hristos? De la sine, o asemenea acțiune poate fi fără valoare, deoarece apostolul Pavel spune: „Chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și nu aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Corinteni 13:3). Acțiunea neegoistă lipsită de iubire este insuficientă pentru prietenia cu Hristos. El, Isus, specifică ceva mai mult.

În acest timp al anului mulți creștini vor afișa decorațiuni viu colorate. Vor fi lumini strălucitoare, zorzoane și beteală, toate în onoarea nașterii Aceluia care S-a făcut trup și a locuit printre noi. Ei pot considera că-l iubesc pe „pruncul Isus”, dar s-ar putea să nu fi auzit cealaltă parte a ecuației. Isus a spus: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:14). Atât iubirea lor cât și ascultarea lor pot să nu fie de mai mare valoare decât decorațiunile de beteală pe care le folosesc. Da, sunt unii care au o ascultare „de beteală” și de asemenea unii care au o iubire „de beteală”. Iubim noi „beteala” lumii mai mult decât Îl iubim pe Prietenul nostru care Și-a dat viața pentru noi? Este trist că mulți dintre cei care se tem de ascultarea „de beteală” cad în cealaltă extremă a iubirii „de beteală”. Aceasta nu este reală, deoarece ei sunt atrași de ușurătatea lumii din jurul lor. Ei pretind a-L iubi pe Isus, le place să cânte despre El, dar ochii lor privesc „beteala”.

Apostolul Iacov a spus foarte clar: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu? De aceea oricine dorește să fie prieten cu lumea este vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4:4). Noi nu putem fi prieteni cu Isus și prieteni cu Satan în același timp. Acest lucru este imposibil. Întocmai după cum apa este formată din hidrogen și oxigen, la fel și prietenia cu

Isus presupune atât iubire cât și ascultare și calitatea amândurora trebuie să fie superioară.

Isus recunoaște că mulți dintre acei care încearcă să fie prieteni sunt în realitate servitori. Ei încearcă să facă ceea ce spune El, dar aceasta doar dintr-un sentiment al datoriei. Acest lucru nu este suficient pentru El. El spune: „De acum nu vă mai numesc servi; căci servul nu știe ce face domnul său: ci v-am numit prieteni” (Ioan 15:15). El ne-a descoperit totul ce Tatăl Său I-a descoperit. El dorește ca și noi să avem o cunoștință a Tatălui – să cunoaștem iubirea Tatălui, căci aceasta a venit Isus s-o descopere.

Isus dorește ca noi să devenim mai mult decât servi și chiar mai mult decât prieteni. Moise a fost recunoscut ca un serv al lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: „Într-adevăr Moise a fost credincios în toată casa lui ca un serv ca mărturie a acelor lucruri care urmau să fie rostite după aceea; dar Hristos este credincios ca fiu asupra casei Sale și casa Lui suntem noi, dacă ne ținem tari de încrederea și bucuria nădejzii până la sfârșit” (Evrei 3:5,6). Nu este suficient pentru Isus ca noi să fim servii lui Dumnezeu. El dorește ca noi să fim chiar mai mult decât prieteni. Într-adevăr, El dorește ca noi să fim copii ai lui Dumnezeu în toată veșnicia, să fim cu El ca fratele nostru mai mare – fii și fiice ale viului Dumnezeu. Isus este Prietenul nostru. Putem să avem încredere în El, căci El Și-a demonstrat iubirea pentru noi, o iubire fără măsură, o iubire care a ieșit din mormânt în Grădina ca El să Se poată înălța la tronul Tatălui Său și acolo să pledeze în favoarea prietenilor Lui. De ce? „Pentru că Lui Îi pasă de voi” (1 Petru 5:7).

Referințe

¹ Marele Medic, pg. 17, engl.

² Testimonies, vol. 3, pg. 214, engl.

³ Hristos, Lumina lumii, pg.151, engl.

⁴ Testimonies, vol.6, pg.173, engl.

⁵ Hristos, Lumina lumii, pg.533, engl.

⁶ Ibid., pg.823.

ISUS VINE CURÂND

*„Să nu vi se tulbure inimile: aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.
În casa Tatălui Meu sunt multe lăcașuri; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.
Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi fi dus și vă voi fi pregătit un loc,
Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine; pentru ca unde sunt Eu să fiți și voi”
(Ioan 14:1-3).*

A. C. Sas

El a făgăduit

„Să nu vi se tulbure inimile: aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe lăcașuri; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi fi dus și vă voi fi pregătit un loc, Mă voi întoarce să vă iau la Mine; pentru ca unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Când auzim pe cineva zicând că a doua venire a lui Isus este aproape, se ridică imediat întrebarea: Când va fi lucrul acesta? Batjocoritorii vor spune: Auzim această poveste de mulți ani, chiar de când eram copii mici, dar lumea continuă mai departe și unde este făgăduința venirii Sale? Poate că nu doar scepticii sau necredincioșii fac asemenea declarații, ci chiar și unii care pretind a crede în Dumnezeu și în cuvântul Său. Dacă nu spun aceasta în cuvinte, ei s-ar putea s-o declare prin acțiunile lor. Ei se comportă ca și când ar locui pe pământul acesta pentru totdeauna și așteaptă un viitor strălucit în această lume, acumulând

bogății și luându-și puțin timp pentru a medita la minunata făgăduință a lui Isus: „Voi veni din nou.”

După învierea Sa, Isus S-a întâlnit cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor și le-a dat ultimele instrucțiuni cu privire la lucrarea lor și apoi El a fost luat la cer.

Când ucenicii au privit în sus și au văzut un nor ascunzându-L de privirea lor, doi îngeri au confirmat același adevăr pe care Isus îl spusese mai înainte ucenicilor Săi. Acestea au fost cuvintele lor: „Bărbați galileeni, de ce stați uitându-vă la cer? Acest Isus, care a fost luat la cer dintre voi va veni în același fel cum L-ați văzut înălțându-Se la cer” (Fapte 1:11).

Făgăduințele lui Dumnezeu nu dau greș niciodată. Există bune motive de a crede că făgăduința venirii Domnului se va împlini și ea. Venirea lui Isus este la fel de sigură ca și faptul că voi și cu mine existăm pe acest pământ. Semnele apropierei timpului indică faptul că a mai rămas doar puțin timp pentru împlinirea celui mai glorios eveniment din istorie. Nu este evident faptul că lumea merge din rău în mai rău în toate aspectele vieții? N-a prezis Domnul prin servii Săi profeți și apostoli că starea de lucruri care există în prezent pe pământ avea să aibă loc chiar înainte de a doua venire a lui Isus? Este un fapt de netăgăduit că nu putem continua mereu în

această stare în care ne aflăm. Isus vine a doua oară, foarte curând. Această învățatură sfântă a celei de a doua veniri este chiar nota fundamentală a Sfințelor Scripturi, atât în Vechiul Testament cât și în Noul.

De ce va veni?

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne lasă în nesiguranță cu privire la motivul pentru cea de a doua venire a lui Isus. Este evident faptul că în această lume este mult rău, suferință, boală și moarte. Tatăl nostru ceresc nu este mulțumit cu suferința copiilor Săi iubiți. El este nerăbdător să ne elibereze de toate durerile și nenorocirile noastre. Isus a declarat că dorește să fim cu El acolo unde Se află El, într-o fericire de nedescris, unde nu va mai fi durere, nici plâns, nici suferință, nici moarte. În rugăciunea Sa preoțească, printre alte lucruri, El a cerut de la Tatăl următoarele: „Vreau ca unde sunt Eu să fie și cei pe care Mi i-ai dat; ca ei să poată privi slava Mea, pe care Mi-ai dat-o Tu; căci Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24).

Apostolul Pavel, scriind tesalonicenilor, i-a asigurat că va fi slavă, fericire și o stare de pace la venirea lui Isus: „Și să vă dea odihnă, atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Lui.” (2 Tesaloniceni 1:7).

„În a doua sa epistolă, Pavel a căutat să le corecteze înțelegerea greșită de către ei a învățaturii sale și să le clarifice adevărata lui poziție... El le-a spus că îi prezenta altor biserici ca pe un exemplu al credinței răbdătoare și perseverente care rezistă cu curaj persecuției și întristării și i-a dus cu gândul înainte până la timpul celei de-a doua veniri a lui Hristos, când poporul lui Dumnezeu se va odihni de toate grijile și problemele sale.”¹

Frumusețea locuințelor pe care Isus le pregătește pentru noi nu poate fi descrisă prin scris sau glas. „Dar după cum este scris: Ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și nici la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit

pentru acei care-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). „Lăsați imaginația voastră să-și reprezinte căminul celor mântuiți și amintiți-vă că acesta va fi mai glorios decât și-ar putea imagina cea mai strălucită închipuire a voastră.”² “Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).

De aceea Mântuitorul nostru Isus Hristos va veni să ne ia din această lume de mizerie și suferință în căminul veșnic pe care-l pregătește pentru noi, unde cei mântuiți se vor bucura de fericire și bucurie veșnică. „Și cei răscumparați de Domnul se vor întoarce și vor veni în Sion cu cântări și bucurie veșnică pe capetele lor; ei vor dobândi bucurie și veselie, iar durerea și suspinul vor dispărea” (Isaia 35:10).

Timpul de pregătire

Amânarea este practică de către mulți care pretind a aștepta venirea Domnului. Ei cred că El vine, dar neglijează să facă o pregătire completă pentru acel eveniment. Acum este timpul de a ne pregăti, câtă vreme avem acest timp de probă. După încheierea timpului de probă nu va mai fi Mijlocitor pentru noi în sanctuarul ceresc, nici o mărturisire a păcatelor nu va fi acceptată, și nici o a doua șansă nu va mai exista pentru pocăință și convertire.

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să avertizeze lumea să se pregătească pentru a doua venire a Domnului și Mântuitorului Isus Hristos care vine cu putere și slavă mare, când este dat strigătul de pace și siguranță din fiecare parte a lumii creștine și biserica adormită și lumea vor întreba cu batjocură: „Unde este făgăduința venirii Lui?... Toate lucrurile au rămas cum erau de la început.”³

„Acum este timpul de a ne pregăti pentru venirea Domnului nostru. Pregătirea de a-L întâmpina nu poate fi dobândită într-un moment. Ca pregătire pentru acea scenă solemnă trebuie să existe o așteptare vigilentă combinată cu lucrare serioasă.

Unirea acestor două ne fac compleți în Hristos. Cele active și devoționale trebuie combinate cum a fost combinat umanul cu divinul în Hristos. Astfel Îl proslăvesc copiii lui Dumnezeu. În mijlocul scenelor ocupate ale vieții, glasurile lor vor fi auzite rostind cuvinte de încurajare, speranță și credință. Voința și afecțiunile vor fi consacrate lui Hristos. Astfel ei se pregătesc să-L întâlnească pe Domnul lor; și când vine El, ei vor spune cu bucurie: „Acesta este Dumnezeul nostru; noi L-am așteptat și El ne va mântui.”⁴

„Pregătiți-vă pentru judecată, pentru ca atunci când va veni Hristos, pentru a fi admirat în toți acei care cred, să puteți fi între acei care-L vor întâlni în pace. În acea zi cei răscumparați vor străluci în slava Tatălui și a Fiului. Îngerii, atingându-și harfele de aur, vor spune bun venit Regelui și trofeelor biruinței Sale – acei care au fost spălați și albiți în sângele Mielului. O cântare de triumf va răsună umplând tot cerul. Hristos a biruit. El intră în curțile cerești, însoțit de cei răscumparați ai Săi, martorii că misiunea Lui de suferință și sacrificiu nu a fost în zadar.”⁵

Modul venirii Sale

Sunt multe teorii diferite cu privire la venirea lui Isus. Unii spun că El va veni să-și întemeieze împărăția în Palestina. Alții cred că El a venit deja, în duh, în 1914, și că venirea Lui nu este una literală. Mulți cred în teoria răpirii, spunând că două persoane pot merge împreună și, deodată, una dintre ele dispăre. Ea a fost răpită, sau luată la cer. Multe ar putea fi spuse cu privire la diferitele credințe false care circulă în jurul nostru cu privire la venirea lui Isus. Totuși dorim să știm adevărul așa cum este acesta descoperit în cuvântul lui Dumnezeu.

Isus a spus prin Ioan: „Iată El vine pe nori și orice ochi Îl va vedea și cei ce L-au străpuns: și toate neamurile pământului se vor boci din pricina Lui. Amin.” (Apocalipsa 1:7).

Din acest verset înțelegem că fiecare persoană în viață pe pământ Îl va vedea

când vine, inclusiv acei care au fost înviați în timpul de strămtorare descris în Daniel 12:1,2. Toți acei care învie atunci pentru osândă veșnică se vor boci când Îl vor vedea. Între ei sunt acei care L-au batjocorit, L-au luat în derâdere și L-au osândit și de asemenea acei care L-au străpuns. Isus însuși a spus că atunci când va veni, toate neamurile Îl vor vedea venind și se vor boci: „Și atunci se va arăta semnul Fiului omului în cer: și atunci toate neamurile pământului se vor boci și Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu slavă mare” (Matei 24:30).

Când vine Isus, toți îngerii cerești Îl vor escorta și El va veni vizibil, literal, personal, cu mare putere și slavă măreață.

„Hristos va veni în propria Lui slavă, în slava Tatălui Său și în slava sfinților îngeri. De zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri, fiii frumoși și triumfători ai lui Dumnezeu, posedând o frumusețe și slavă de nedescris Îl vor escorta pe calea Lui. Atunci va șede El pe tronul slavei Sale și înaintea Lui se vor strânge toate neamurile. Atunci orice ochi Îl va vedea și acei care L-au străpuns. În locul unei coroane de spini, El va purta o coroană de slavă – o coroană în coroană.”⁶

„Căci Fiul omului va veni în slava Tatălui Său cu îngerii Săi” (Matei 16:27). Îngerii vor avea de jucat un rol special la venirea lui Isus: „Și El îi va trimite pe îngerii Săi cu un mare sunet de trâmbiță și ei îi vor strânge pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului la celălalt” (Matei 24:31).

Vom fi pentru totdeauna cu Domnul

După învierea parțială din Daniel 12:2, glasul lui Dumnezeu va anunța ziua și ceasul venirii lui Isus. Sfinții în viață, 144000 la număr, vor înțelege acel glas și sunt pregătiți să-L întâmpine pe Domnul lor. Curând un nor mic și negru apare la răsărit și pe măsură ce se apropie mai mult de pământ devine mai mare și mai strălucitor, până când devine un nor mare și strălucitor, și pe el

șade Isus. Cei neprihăniți sunt cuprinși de durere sufletească atunci când „strigă cu frică: ‚Cine va putea să stea?’”⁷ Acea durere sufletească nu va dura mult: „Atunci glasul lui Isus este auzit zicând: ‚Harul Meu vă este îndeajuns.’ Fetele celor neprihăniți sunt luminate și bucuria umple fiecare inimă.’ Acela va fi sfârșitul timpului strămtorării lui Iacob.

Isus nu pășește pe pământul acesta la a doua venire a Sa. În loc de aceasta, sfinții sunt luați să-L întâlnească pe Isus în văzduh. Apostolul Pavel a lămurit aceasta spunând: ‚Iată, în adevăr, ce vă spunem prin cuvântul Domnului: noi cei vii care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. (1 Tesaloniceni 4:15-17).

Înainte ca sfinții cei vii să fie uniți cu sfinții cei înviați, ei trebuie să fie schimbați din starea muritoare în nemurire. Pavel explică acest lucru în epistola lui către Corinteni: ‚Iată, vă descopăr o taină; nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță: căci trâmbița va suna și morții vor fi înviați nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci putrezirea trebuie să se îmbrace în neputezire și corpul muritor în nemurire” (1 Corinteni 15:51-53).

„Dreptii cei vii sunt schimbați ‚într-o clipă, într-o clipeală de ochi.’ La glasul lui Dumnezeu ei au fost proslăviți; acum ei sunt făcuți nemuritori și sunt luați împreună cu sfinții cei înviați pentru a-L întâlni pe Domnul lor în văzduh. Îngerii îi strâng pe cei aleși din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului până la celălalt.’ Copilașii sunt duși de către îngeri sfinți în brațele mamelor lor. Prieteni multă vreme despărțiți în moarte sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată și cu cântări de

veselie se înalță împreună la Cetatea lui Dumnezeu.”⁹

„Noi toți am intrat împreună în nor și am urcat șapte zile la marea de cristal, când Isus a adus coroanele și cu propria Lui mână le-a pus pe capetele noastre. El ne-a dat harfe de aur și ramuri de palmier în semn de biruință. Aici pe marea de sticlă cei 144000 stăteau într-un careu perfect. Unii dintre ei aveau coroane foarte strălucitoare, alții nu atât de strălucitoare. Unele coroane păreau grele de stele, în timp ce alții aveau doar câteva. Toți erau perfect satisfăcuți cu coroanele lor. Și ei erau cu toții îmbrăcați cu o mantie albă glorioasă de la umeri până la picioare. Îngerii erau peste tot în jurul nostru când mășăluiau peste marea de sticlă spre poarta cetății. Isus Și-a ridicat brațul Său puternic și glorios, a apucat poarta de mărgăritar și a împins-o înapoi din balamalele ei strălucitoare și ne-a zis: ‚Voi v-ați spălat hainele în sângele Meu, ați stat neclintiți pentru adevărul Meu, veniți înăuntru.’ Toți am intrat înăuntru și simțeam că avem un drept desăvârșit la cetate.”¹⁰

Ce reuniune fericită va fi aceea! Îi vom vedea pe cei iubiți ai noștri, pe mântuiții din toate veacurile, pe îngeri și în special pe îngerii păzitori care i-au păzit în siguranță pe copiii lui Dumnezeu. Vom privi fața iubitelui nostru Mântuitor, care ne va șterge toate lacrimile din ochi. Ne vom bucura de marele privilegiu pe care l-a avut Adam la început de a-L vedea pe Dumnezeu față în față. Limbajul omenesc este nepotrivit pentru a descrie fericirea și slava care-i așteaptă pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu. Domnul să ne dea îndurărilor Sale, pentru ca să putem fi cu toții acolo.

Referințe

¹ *Istoria Faptelor Apostolilor*, pg. 264.

² *Calea către Hristos*, pg. 86.

³ *Manuscript Releases*, vol.17, pg.2.

⁴ *In Heavenly Places*, pg. 250.

⁵ *Ibid.*, pg. 211.

⁶ *Hristos, Lumina Lumii*, pg. 739.

⁷ *Marea Luptă*, pg. 641.

⁸ *Ibid.*

⁹ *Ibid.*, pg. 645.

¹⁰ *Experiențe și viziuni*, pg. 16, 17.

MÂNTUITORUL NOSTRU ACUM ȘI PENTRU TOTDEAUNA

*„Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt verguri.
Aici sunt cei care-L urmează pe Miel oriunde merge. Aceștia au fost răscumpărați
dintre oameni fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel”*

(Apocalipsa 14:4).

D. Sureshkumar

Isus din Nazaret

Saul credea că făcea lucrarea lui Iehova ca fariseu din farisei, când îi persecuta pe creștini. El a primit poruncă de la sinedriu să-i caute și să-i scoată din toate locurile și să le facă viața chinuită. Saul îi bătea pe creștini în sinagogi. El a consimțit la moartea lui Ștefan păzind hainele omorătorilor.

Saul se afla într-o asemenea misiune în Damasc, de a-i aduce pe creștini la Ierusalim pentru pedepsire, când Domnul înviat i S-a arătat în slava Lui și a zis: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești? Și eu am răspuns: Cine ești Tu, Doamne? Și El mi-a zis: Eu sunt Isus din Nazaret, pe care-L prigonești” (Fapte 22:7,8).

Mai târziu, când scria creștinilor din Roma, apostolul Pavel declara: „Mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Hristos: căci ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16). El ne dă unele motive bune pentru care nu ar trebui să ne rușinăm de evanghelie. Mai întâi, evanghelia este vestea bună. Vestea bună este referitoare la întruparea lui Isus, la viața, lucrarea, moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Lui la cer. Aceasta este ceea ce ne-a scăpat de la moarte. Suntem asemenea unui vapor

abandonat în mijlocul unui ocean vast. Un vapor care se scufundă este la discreția apelor reci. Dumnezeu a lansat o operațiune de salvare și El chiar acum coboară să ne ridice din necazul nostru. „Este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.”

Evanghelia este vestea bună a lui Isus pe cruce ca Mântuitor al nostru. El este Mântuitorul care ne mântuiește din păcatele noastre. „Îi vei pune numele Isus [Mântuitor]: căci El va mântui poporul Său din păcatele lor” (Matei 1:21). Dar păcatul aduce moartea, căci Iacov spune că „păcatul, odată făptuit aduce moartea” (Iacov 1:15). Dar Dumnezeu Și-a demonstrat puterea Lui în învierea lui Isus din morți. De asemenea El S-a angajat să ne învie din viața noastră de păcat. Ioan Botezătorul declară: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Dumnezeu nu ne-a rânduit să suferim mânia ci să primim mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos. El a murit pentru noi așa încât, fie că suntem treji sau dormim, să putem trăi împreună cu El. „Dar Dumnezeu Și-a arătat iubirea Lui față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

Îi suntem recunoscători Domnului că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci

(Evrei 13:8). El păstrează un popor pe care El îl va prezenta fără pată sau zbârcitură. „Aceștia sunt cei care nu au fost întinați cu femei; căci sunt verguri. Aici sunt acei care Îl urmează pe Miel oriunde merge. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apocalipsa 14:4).

Hristos – Stăpânul casei

Hristos, Stăpânul casei, a mers să ne pregătească locuințe în cetatea cerească. Noi așteptăm revenirea Lui. Să-L cinstim câtă vreme n-a venit, făcând cu credincioșie lucrarea pe care El a pus-o în mâinile noastre. În timp ce așteptăm, veghem și lucrăm, noi trebuie să ne pregătim pentru întoarcerea Lui. Dacă suntem credincioși, dacă Îi servim din toată inima, El ne va primi cu cuvintele grațioase: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția ce v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34). El ne va primi cu onoare. Nouă ne va fi dată o cunună de slavă care nu se va veșteji și un nume nou, „pe care nimeni nu-l cunoaște decât acela care îl primește.” Acei care-L urmează pe Hristos aici, într-o zi „Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 2:17; 14:4).

Chemarea timpului prezent

Încet dar sigur, roata providenței se învârteste. Nu știm cât de curând va spune Domnul, „S-a făcut”. Venirea Sa în curând se apropie. „Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească.” (Luca 12:35-37).

Domnul zice: „Eu voi împrăștia și tot Eu voi strânge laolaltă un popor care să-Mi slujească.” Judecățile lui Dumnezeu sunt în țară. Întregii lumi trebuie să-i fie dată solia de avertizare. Care este responsabilitatea noastră de a duce înaintea lucrarea de a salva sufletele care pier în acest timp important? El îi cheamă pe toți să vegheze, pentru ca atunci când vine El, ei să-I poată deschide imediat. El ne cheamă să aducem multă roadă.

Binecuvântarea lui Dumnezeu va fi asupra noastră dacă tăgăduim eul pentru lucrarea Maestrului. Binecuvântarea faptelor bune ne va urma pentru totdeauna. Ar trebui să fim administratori înțelepți prin folosirea corespunzătoare a bunurilor Domnului. „Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei; căci sunt verguri. Aceștia sunt cei care Îl urmează pe Miel oriunde merge. Aceștia au fost răscumparați dintre oameni, fiind primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apocalipsa 14:4).

Cum putem fi în acest grup?

„Domnul are un popor pe pământ, care-L urmează pe Miel oriunde merge. El are miile Sale care nu și-au aplecat genunchiul înaintea lui Baal. Unii ca

aceștia vor sta cu El pe Muntele Sion. Dar ei trebuie să stea pe acest pământ, încinși cu toată armura, gata de a se angaja în lucrarea de a-i salva pe acei care sunt gata să piară. Îngerii cerești conduc această cercetare și activitatea spirituală este cerută de la toți acei care cred adevărul prezent, pentru ca ei să poată să se alăture îngerilor în lucrarea lor.

„Nu trebuie să așteptăm până suntem luați la cer pentru a-L urma pe Hristos. Poporul lui Dumnezeu poate face acest lucru aici jos. Noi Îl vom urma pe Mielul lui Dumnezeu în curțile de sus numai dacă-L urmăm aici. A merge după El în cer depinde de păzirea de către noi a poruncilor Sale acum. Nu trebuie să-L urmăm pe Hristos într-un mod capricios, doar atunci când este în avantajul nostru. Trebuie să alegem a-L urma. În viața de zi cu zi trebuie să urmăm exemplul Său, după cum o turmă își urmează cu încredere păstorul. Trebuie să-L urmăm prin suferință pentru El, zicând la fiecare pas: ‚Chiar dacă mă va omorî, totuși mă voi încrede în El’ (Iov 13:15). Practica vieții Sale trebuie să fie practica vieții noastre. Și în timp ce căutăm să fim asemenea Lui și să ne aducem voia în conformitate cu voia Lui, Îl vom da pe față.

„Îl urmăm noi pe Hristos cu loialitate neclintită, păstrând viața Lui de ascultare desăvârșită, de curăție și sacrificiu de sine, mereu înaintea noastră, pentru ca, privind, să putem deveni schimbați după chipul Său? Ne străduim să imităm credințioșia Lui? Dacă ne educăm să spunem: Fii Modelul meu; dacă prin ochiul credinței Îl vedem ca pe un Mântuitor viu, vom fi întăriți a-L urma. Atunci împreună cu cei nepângăriți noi Îl vom urma în viața viitoare. Ca martori oculari și cu inima, putem da mărturie față de maiestatea Lui; căci prin credință am fost cu El pe muntele cel sfânt.”¹

Cum va fi Hristos Mântuitorul nostru în toată veșnicia?

„El va pune capăt! Nenorocirea nu va veni de două ori.” (Naum 1:9).

„O făptură încercată și dovedită nu se va abate de la credințioșia față de Acela al Cărui caracter s-a manifestat pe deplin înaintea lor ca o iubire de necuprins și o înțelepciune infinită.”²

„Prin planul de mântuire, prin jertfa lui Hristos, nu doar omul, ci stăpânirea lui trebuia să fie răscumpărată. Din pricina meritelor lui Hristos, tot ce omul a pierdut prin păcat trebuia să fie restaurat. Avea să vină timpul când nu avea să mai fie blestem, dar tronul lui Dumnezeu trebuia să fie pe pământul reînnoit și servii Săi trebuia să-I slujească. Făgăduința avea să fie împlinită, ‚Cei neprihăniți vor moșteni țara și vor locui în ea pentru totdeauna’ (Psalmii 37:29).

„Prin planul de mântuire trebuie realizat un scop mai amplu chiar decât mântuirea omului și răscumpărarea pământului. Prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu în Hristos, beneficiul guvernării divine va fi manifestat înaintea universului, acuzația lui Satan împotriva lui Dumnezeu va fi respinsă, natura și rezultatul păcatului sunt lămurite și perpetuitatea legii va fi pe deplin demonstrată. Satan a declarat că legea lui Dumnezeu era greșită, și că binele universului pretindea o schimbare în cerințele Sale. Atacând legea, el se gândea să răstoarne autoritatea Autorului ei și să câștige pentru sine atașamentul suprem. Dar prin planul de mântuire, preceptele legii trebuia să fie dovedite desăvârșite și de neschimbat, pentru ca în sfârșit un val de slavă și iubire să poată trece prin tot universul, atribuind slava, onoarea și lauda Aceluia care șade pe tron și Mielului pentru totdeauna.

„Locuitorii tuturor lumilor vor fi convinși de dreptatea legii în răsturnarea răzvrătirii și eradicarea păcatului. Când omul, amăgit de puterea lui Satan, n-a ascultat de legea divină, Dumnezeu nu putea, nici chiar pentru a salva neamul pierdut, să schimbe acea lege. Dumnezeu este iubire și a schimba legea ar însemna să Se tăgăduiască pe Sine, și să răstoarne acele principii de care este legat binele universului. Realizarea planului de mântuire descoperă nu doar oamenilor, ci și îngerilor, caracterul lui Dumnezeu și prin veacurile veșniciei caracterul cel rău al păcatului va fi înțeles cu prețul răscumpărării de către Tatăl și Fiul a neamului omenesc răzvrătit. În Hristos, Mielul omorât de la întemeierea lumii, toate lumile vor vedea semnele blestemului și îngerii ca și oamenii vor atribui cinstea și slava față de Mântuitorul prin care sunt toți în siguranță față de apostazie. Eficiența crucii păzește neamul omenesc răscumpărat de pericolul unei a doua căderi. Viața și moartea lui Hristos dezvăluie în mod eficient amăgirile lui Satan și respinge pretențiile Sale. Jertfa lui Hristos pentru o lume căzută nu atrage doar pe oameni ci și pe îngeri la El în legăturile unei uniri indisolubile. Prin planul de mântuire dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu sunt cu totul apărute și pentru toată veșnicia răzvrătirea nu se va mai ridica și suferința nu va mai atinge universul lui Dumnezeu.”²³

Ce fel de veșnicie pregătește Mântuitorul nostru pentru cei răscumpărați?

„Ochiul n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici la inima omului nu s-a suit – așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru acei care-L iubesc” (1 Corinteni 2:9).

„Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos’ (1 Corinteni 13:12). Noi privim chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă, în lucrările din natură și în procedura Sa cu oamenii; dar atunci Îl vom

vedea față în față, fără un vâl acoperitor. Noi vom sta în prezența Lui și vom privi slava feței Sale.

Acolo cei răscumpărați vor cunoaște, așa cum sunt ei cunoscuți. Iubirea și simpatiile pe care Dumnezeu însuși le-a sădit în suflet își vor găsi cea mai adevărată și mai dulce manifestare. Comuniunea curată cu ființele sfinte, viața socială armonioasă cu binecuvântații îngeri și cu cei credincioși din toate veacurile care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care strâng laolaltă „întreaga familie din cer și de pe pământ” (Efeseni 3:15) – acestea ajută să constituie fericirea celor răscumpărați.

Acolo mințile nemuritoare vor contempla cu o continuă desfătare minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumpărătoare. Nu va fi nici un vrăjmaș crud și amăgitor să ispitească la uitare de Dumnezeu. Orice facultate va fi dezvoltată și orice capacitate crescută. Dobândirea de cunoștințe nu va istovi mintea și nu va epuiza energiile. Acolo cele mai mari întreprinderi vor fi duse înainte, cele mai înalte aspirații atinse, cele mai înalte ambiții realizate; și totuși se vor ridica noi înălțimi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, noi lucruri care vor solicita puterea minții, sufletului și trupului.

Toate comorile universului vor fi deschise studiului celor răscumpărați ai lui Dumnezeu. Nelegați de natura muritoare, ei își înaripează zborul neobosit spre lumile îndepărtate care au vibrat de durere la priveliștea vaiului omenesc și au răsunat de cântări de bucurie la vestea unui suflet răscumpărat. Cu o desfătare de nedescris copiii pământului vor intra în bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei împărtășesc comorile cunoștinței și înțelegerii câștigate prin veacuri peste veacuri de contemplare a lucrării mâinilor lui Dumnezeu. Cu o vedere neîncreștată ei privesc la slava creației – sori, stele și sisteme, înconjurând toate tronul

Dumnezeirii în ordinea rânduită lor. Asupra tuturor lucrurilor, de la cel mai mic până la cel mai mare, este scris numele Creatorului și în toate sunt manifestate bogățiile puterii Sale.

Și anii veșniciei, în scurgerea lor, vor aduce descoperiri tot mai bogate și mai glorioase ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos. După cum cunoștința este progresivă, tot la fel vor crește și iubirea, reverența și fericirea. Cu cât oamenii învață mai mult despre Dumnezeu, cu atât mai mare va fi admirația caracterului Său din partea lor. Când Isus le deschide bogățiile răscumpărării și realizările uimitoare în marea luptă cu Satan, inimile celor răscumpărați vor vibra de o devoțiune mai aprinsă și cu o bucurie mai mare ei ating harfele de aur; și de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța puternicul cor de laudă.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: ‘A Celui ce șade pe scaunul de Domnie și a Mielului să fie lauda, cîntea, slava și stăpânirea, în vecii vecilor’. (Apocalipsa 5:13).

Marea luptă este încheiată. Păcatul și păcătoșii nu mai sunt. Întregul univers este curat. Un puls de armonie și bucurie bate prin vasta creație. De la Acela care a creat totul curge viață, lumină și bucurie, prin toate domeniile spațiului nelimitat. De la atomul cel mai mic până la cea mai mare lume, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și bucuria lor desăvârșită declară că Dumnezeu este iubire.”²⁴

Referințe

¹ *The Review and Herald*, 12 aprilie 1898, engl.

² *Marea luptă*, pg.504, engl.

³ *The Messenger*, 7 iunie 1893.

⁴ *Marea luptă*, pg. 676-678, engl.